ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Μπουμπουλίνας ἀρ. 34

ΕΤΟΣ Ϛ'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1903. ΑΡΙΘ. 10.

Ο ΝΕΡΩΝ (Ἠθογραφία)

Ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τὴν μορφὴν μόνην εἶχεν. Ἡ ψυχή του ἦτο βδελυρά, καὶ τὰ ἐνστικτα αὐτοῦ ἀγριώτερα καὶ τῶν μᾶλλον αἱμοδιψῶν θηρίων, ὅσα ἐσπάραξαν εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ἐρήμους. Ὠνομάζετο Νέρων· ἀλλ' ἡ φρίκη τῆς ἀπαισίας μνήμης του, ἐξώρισεν ἀπὸ τὴν μετέπειτα ὀνοματολογίαν, τὸ κατάρατον ὄνομά του. Ἐγεννήθη τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱονεὶ ὅπως εἰς τὴν ἀνατολὴν τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς πρᾳότητος, παράσχῃ ἑαυτὸν ἀντίθετον ὑπόδειγμα, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς στυγερωτέρας ἀπανθρωπίας. Ἰδιότροπος Μοῖρα ἔθηκε σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ στέμμα παγκόσμιον εἰς τὴν κεφαλήν του. Ἦτο κοσμοκράτωρ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἄνθρωπος. Εἶχεν ἰσχύν, ἀλλ' ὄχι καὶ συνείδησιν. Εἰς τὸν ἀνηλεῆ αἱμοπότην, ἀντὶ πορφύρας καὶ ξίφους κοσμοκράτορος, προσῆκον μᾶλλον τὸ ξίφος τοῦ δημίου, ὀξεῖς θηρίου ὄνυχες καὶ ὀδόντες, ὀφθαλμοὶ αἱματοβαφεῖς, πνοὴ νεκρὰς σάρκας ὄζουσα, δορὰ τέρατος μυθολογικοῦ, ἀκορέστου εἰς αἷμα. Ἀπὸ τῆς μητρός του τὸ στῆθος ἐθήλασε, βρέφος, τὸ γάλα τῆς ζωῆς. Τὴν ἐφόνευσεν ἅμα ἠνδρώθη! Ἰδοὺ ἡ συνοπτική, ἡ μᾶλλον εὔγλωττος καὶ ἐκφραστικὴ εἰκὼν τοῦ θηρίου. Ἐ φ ό ν ε υ σ ε ν ἐ κ π ρ ο μ ε λ έ τ η ς τ ὴ ν μ η τ έ ρ α τ ο υ ! . . . Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου του τὸ στόμα ἤντλησε παιδεύσεως γνῶσιν, καὶ εἰς εὐγνώμονα ἐνδειξιν τὸν ἐφόνευσεν ἀκολούθως. Εἰς τῆς συζύγου του τὸν κόλπον ἀνεζήτησε γαλήνην ἡ τεταραγμένη ψυχή του, καὶ τὴν ἀπέπεμψεν ὑβριστικῶς ἐκβιάσας τὸν θάνατόν της. Εἰς τῶν οἰκείων τὸν κύκλον ἐπεζήτησε τέρψιν καὶ ἀνακούφισιν, καὶ ἀμείβων αὐτοὺς τοὺς ἐξολόθρευσεν ἅπαντας. Εἰς τῶν φίλων του τὴν συναναστροφὴν ἐπόθησεν εὐάρεστον ἀντιπερισπασμόν· τοὺς ἐδηλητηρίασε πάντας, καὶ τοὺς σωθέντας ἐφόνεσεν ἀκολούθως διὰ μισθωτῶν δολοφόνων. Σκοπὸν τοῦ βίου του εἶχε τάξει ἕνα: νὰ φονεύῃ· καὶ χαρὰν αὐτοῦ καὶ ἀπόλαυσιν μίαν: τὸν ἀκόλαστον ἔρωτα. Ἐπόθει ἡδονάς· καὶ τὰς μᾶλλον εὐνοουμένας τῶν ἑταιρῶν αὐτοῦ ἐφόνευε διὰ λακτισμάτων ἢ ἐσφαζε διὰ τῶν δημίων. Ὅπως σκεδάσῃ τῆς αἱμοχαροῦς ψυχῆς του τὰ σκιερὰ νέφη, καὶ παράσχῃ εἰς ἑαυτὸν ἀπολαυστικὸν θέαμα, παρέδιδεν εἰς ἄγριον καὶ πολυήμερον πῦρ τὴν πόλιν τῆς Ρώμης· καὶ ὅταν μεμονωμένοι φόνοι δὲν ἐπήρκουν εἰς τὴν ἀπληστίαν τῆς ἀγρίας ψυχῆς του, ἤγειρε διωγμούς, καὶ αἱ φυλακαί, αἱ λίμναι, ὁ Τίβερις, τὰ θηρία, τὰ ὄρνεα, οἱ δήμοι ἐκορέννυντο τότε ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπων. Ἐθεώρει αὐτοὺς ἐσφαγμένους ὁ Νέρων· ἤκουε τοὺς ἐσχάτους ρόγχους τῶν θνησκόντων, ἔβλεπε τοὺς ὑστάτους σπαραγμοὺς τῶν συσπωμένων μελῶν των, καὶ ᾐσθάνετο ἀνακούφισιν, ἐφήμερον φεῦ! ἢν μᾶλλον ἀκόρεστον καὶ πλειότερον εὐρυτέραν ἐπεδίωκε τὴν ἐπαύριον. Εἰς ἐποχὴν ἀπαραδειγματίστου ἀκολασίας κατώρθωσεν αὐτὸς νὰ ἐμποιήσῃ θάμβος καὶ ἔκπληξιν διὰ τῆς διαφθορᾶς του. Εἰς αἰῶνα αἱμάτων καὶ φόνων ἐνέπνευσε φρίκην διὰ τὰς μιαιφονίας του, καὶ εἰς τοὺς κακούργους ἐκτελεστὰς τῶν ἀνθρωποκτόνων διαταγῶν του ἐξήγειρε ζηλοτυπίας αἰσθήματα διατὶ τοσοῦτον ὑπέρτερος αὐτῶν κατὰ τὴν θηριωδίαν νὰ γεννηθῇ, καὶ τόσον γόνιμον καὶ εὐρὺν νὰ λάβῃ τὸν κλῆρον ἐξολοθρευτικῆς ἐπινοίας. — Ἴσην πρὸς τὴν κακουργίαν αὐτοῦ εἶχε τὴν μωρίαν. Ὑπελάμβανεν ἑαυτὸν καλλιτέχνην, καὶ ἐνίοτε θεόν. Ἐφρόνει ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀπονέμῃ ἀθανασίαν εἰς τοὺς θνητούς, καὶ ὑπέγραφε διατάγματα δι' ὧν ἐκάλει τὸν λαὸν νὰ τιμᾷ ὡς θεοὺς τοὺς ἐφ' οὓς ἔπιπτεν ἡ ἰδιοτροπία αὐτοῦ, καὶ οὓς ἐφόνευεν ἀκολούθως. Φύσεως φωνὴ καὶ αἰδὼς εἶχον σιωπήσει ἐν αὐτῷ. Ἀγνοεῖ τὸ προσῆκον καὶ ἁπλῶς ὑπακούει εἰς ὁρμέμφυτα. Ὑποτρέμει ἐτίοτε ἡ λυχνία τοῦ λογικοῦ· καὶ ὅταν, σπανίως εἰς μικρὰν ἔντασιν χωρήσῃ τὸ ἀμυδρὸν φῶς της, θεωρεῖ τότε καὶ φωτίζει εὐρείας ὀλέθρου σκηνάς, καὶ θύματα ἐκπνέοντα ὑπὸ τὰς βασάνους. Δι' αὐτὸν ὑπῆρξεν ἄγνωστος ὁ κόρος τοῦ κακοῦ. Καὶ ἐνῷ ἐν τῷ κόσμῳ οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἀδιάλειπτον, εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὴν κατάρατον καὶ ἀπαισίαν, οὐδεμία ἐπιφαίνεται ἠπιωτέρα ἐναλλαγή. Ἐδίψα αἰωνίως αἷμα. Θανάτου σκηνὰς ὠνειροπόλει ἀδιαλείπτως, καὶ εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος καὶ τὴν ὀσμὴν τρυφᾷ μαινόμενος κακοῦργος ἐν τοῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐγκλείων τῆς Ρώμης καὶ τοῦ κόσμου τὰς τύχας.

Ὁ βίαιος θάνατος τοῦ Κλαυδίου ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον. Οἱ προκάτοχοί του εἶχον σημειώσει μὲ αἵματος γραμμὴν ἐπονείδιστον ἐποχὴν αὐτοκρατορίας· ἀλλ' ὁ Νέρων, τελειότερος ἐν τῇ κακουργίᾳ, ἐσημείωσεν αὐτὴν μὲ χείμαρρον. Ὁ Τιβέριος καὶ ὁ Καλλιγούλας θὰ ἦσαν ἀνυπέρβλητα πρότυπα αἱμοβόρου μανίας ἂν μὴ τοῦ Νέρωνος ἡ διαδοχὴ ἐσκίαζε, χωρὶς νὰ ἀμβλύνῃ, καὶ αὐτῶν ἔτι τὴν φρικτὴν ἀνάμνησιν. Ποῖον κολάσεως ἀθεώρητον βάθος νὰ κινδυνεύῃ τις νὰ καταστήσῃ ἀνεκτοτέραν τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλλιγούλα τὴν μνήμην! Τὸ θηρίον, κατασταθὲν αὐτοκράτωρ, ἀπέβαλε τὴν ἀλωπεκήν. Δὲν ἠθέλετο πλέον νὰ ἠγνόει τὴν γραφήν, ὅπως μὴ ὑπογράψῃ θανάτου ἐκτέλεσιν· ἀλλ' ἐδέετο ἵνα ἡ ἀθρωπότης πᾶσα συγκεντρώσῃ εἰς μίαν μόνην κεφαλὴν ὁλόκληρον τὴν ζωήν της, ὅπως, κόπτων αὐτήν, χαροποιήσῃ μικρὸν τὴν αἰνιγματώδη ψυχήν του. Δὲν ἦτο συνήθης ἀνθρωποκτόνος· ἦτο αἱμοπότης μεγαλοπράγμων, καὶ κακοῦργος μεγαλο-

φυής. Τοῦ θηρίου ἡ βασιλεία, παρὰ πᾶσαν τὴν κατάπτωσιν τῆς φαύλου ἐποχῆς, δὲν διῆλθεν ἀδιατάρακτος. Συνομωσίαι πλεῖσται ὑφάνθησαν, ἀλλὰ τὸ δηλητήριον καὶ ὁ σίδηρος τῶν δημίων ἐχαλάρουν τοὺς ἱστοὺς τῶν ἀποκρύφων διαβουλίων. Ἐπὶ μᾶλλον ἀκάθεκτον ἀφίετο τότε πρὸς τὸ αἷμα τὸ σκηπτροφόρον τέρας, καὶ αἱ κεφαλαὶ ἔπιπτον ἀλληλοδιαδόχως, αἱ ζωαὶ ἀπεσβέννυντο ὑπὸ τὰ νεύματα αὐτοῦ, καὶ τοῦ φόνου ὁ οἶστρος, κεντρίζων τὸ κτῆνος, καθίστα αὐτὸ μανιωδέστερον. — Ἀλλ' ἤδη ἡ Ρώμη, καὶ τῆς Ρώμης αἱ ἐπαρχίαι, βδελύσσονται ἐμφανέστερον τὸν ἀνθρωποκτόνον. Συνωμοσίαι νέαι ἐξυφαίνονται, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λεγεώνων ἐγείρεται ὁ Γάλβας, ἐλαύνων ἐπὶ τὴν Ρώμην. Τότε, ἐκτὸς τῆς σφαγῆς, ἐγνώρισεν ὁ Νέρων καὶ αἰσθήματα ἄλλα, τῆς ψυχῆς του ἄξια καὶ τοῦ θράσους του. Ἡ φρίκη κατέσχε τὸν αἱμοπότην τύραννον· καὶ ἡ μνήμη τῶν ἐγκλημάτων του γιγαντιαία ὠρθώθη πρὸ αὐτοῦ, καὶ μορφὴν Ἐριννύος ὑποδυθεῖσα τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἔντρομον ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς ὠκεανὸν ζέοντος αἵματος. Ἡ χείρ του, ἡ ἐστιγματισμένη ἐκείνη χείρ, τὸ εἶχεν ἐκχύσει. Εἰς τὴν εἴδησιν τῆς προελάσεως τῶν λεγεώνων ἀπέδρα ὁ κακοῦργος, τὴν τύψιν τῆς ἀφυπνισθείσης συνειδήσεως ἔχων ἀνοικείρμονα συνοδίτην, καὶ τὴν βοὴν τοῦ πλήθους, οὗτινος αἱ ἀραὶ ἐπλησσον ἀκοὰς κεκλεισμένας εἰς τοῦ ἐλέους τὴν φωνήν, καὶ εἰς ρόγχους μόνον θανάτου ἐθισθείας. Ἐγγὺς τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς, ὅπως μὴ μολύνῃ διὰ τοῦ θανάτου του καὶ αὐτὴν τὴν ἀφορήτως ἐγκληματικὴν Ρώμην, ἀποπτύει τὴν κακοῦργον ψυχήν του ὁ ἀπαίσιος Νέρων διατάξας ἀπελεύθερον δοῦλον νὰ τὸν διαπεράσῃ διὰ τοῦ ξιφους του. — Ἐν τῇ ὑστάτῃ ὥρᾳ ἡ ψυχή του ποθεῖ νέον αἷμα, καὶ ἀνευρίσκει αὐτὸ εἰς τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ φλέβας. Ἡ ἐσχάτη ἀνάμνησις τῆς ζωῆς, ἡ πλήξασα τὰ ὦτα του ἦτο ἐκδικήσεως καὶ κατάρας κραυγή, ἣν ὁ ἀκάθεκτος ὄχλος, ὁ ὄπισθεν αὐτοῦ τρέχων, ἔβαλεν εἰς τὴν θέαν του. Ἤδη υὸ ἀκόρεστον θηρίον, ὅπερ τοσοῦτον αἷμα εἶχε χύσει ἐν τῇ ζωῇ, ἄνευ αἵματος ἐν ταῖς φλεψίν, ἀλλ' εἰς αἷμα πλέον, κεῖται νεκρὸν καὶ καθηρημένον. Καὶ ὁ θάνατος αὐτός, ἀποστρέφει τὸ ἀποτρόπαιον κρανίον του ἀπὸ τῆς ἀποτροπαιοτέρας ὄψεως τοῦ Νέρωνος, φρικιῶν νὰ ἐγγίσῃ σῶμα ἐν ᾧ τοιαύτη ρυπαρὰ κατῴκει ψυχή. Ἀντὶ δακρύου ἡ χαρὰ παρακολουθεῖ τὴν θέαν καὶ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου του. Τὸν προπέμπει ἡ ἄλυτος κατάρα τῶν λαῶν, καὶ μὲ πύρινον τὸν κάλαμόν της τὸν στιγματίζει ἡ ἱστορία. Ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου μνήματός του πυραμὶς ἀνθρωπίνων κρανίων καὶ ὀστῶν ὑψοῦται κατάλληλος ἐπιτύμβιος λίθος, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου Νέμεσις ἄκαμπτος καταγγέλλει ἀδιαλείπτως τοῦ ἀθλίου τὰ ἐγκλήματα καὶ τὴν καταδίκην. Ἐριννύες ὀρύονται ἐπὶ τοῦ τάφου του. Οὐδεμία χλόη, οὐδεμία ἄκανθα φύεται παρὰ τὸ μνῆμά του, ὁπόθεν ἔντρομον διέρχεται τὸ πτηνόν, καὶ ὅπου εἰς αἷμα καταλείβεται καὶ αὐτὴ τῆς πρωΐας ἡ δρόσος. Οὐδεμία φυτοῦ ἢ ἐντόμου ζωή, ἐκτὸς τῆς ἐχίδνης, δύναται νὰ ὑπάρξῃ περὶ τὸν τάφον του· καὶ νεκρὸς φονεύει ἔτι ὁ κακοῦργος.

Τῶν ἀνθρώπων ἡ συνείδησις ἐξεγείρεται ὀργίλη εἰς τὴν ἀνάμνησίν του· καὶ τὸ ὄνομά του λογίζεται τῆς ἀνθρωπότητος ὄνειδος. Τοιαύτην, ἀξίαν τῆς ψυχῆς του κληρονομίαν καὶ μνήμην, ἀφῆκεν ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ὁ πάσης ζωῆς καὶ τιμῆς δήμιος Νέρων.

1896 **Σπυρίδων Παγανέλης**

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία συνεστήθη ὑπὸ τοῦ πανισχύρου καρδιναλίου Ρισχελιὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ 14ου. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ Ρισχελιὲ ἐγένοντο ἀπόπειραι καὶ ἐνέργειαι πρὸς σύστασιν παρομοίων σωματείων ὑπὸ διαφόρων σοφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν, οὕτως εἰπεῖν, ὁ πρόδρομος τῆς μετὰ ταῦτα Γαλλικῆς Ἀκαδημείας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Κορόλου τοῦ 9ου (1560—1574) φίλος τις τοῦ διασήμου ποιητοῦ Ρονσάρ J. de Baif καλούμενος διωργάνωσε ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Saint-Marceau σύλλογόν τινα σοφῶν ἀνδρῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπραγματεύοντο ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ποιήσεως. Ἡ ἵδρυσις τοῦ συλλόγου τούτου εὐχαρίστως ἐγένετο ἀποδεκτὴ παρὰ τοῦ βασιλέως παραχωρήσαντος ἐγγράφως καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν, ἥτις μάλιστα καὶ ἐπρωτοκολλήθη (τῷ 1570) εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς, παρ' ὅλην τὴν ζωηρὰν ἀντίστασιν τὴν ἐνηργηθεῖσαν ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ προστάτου τῆς Νέας Ἀκαδημείας, ὁ σύλλογος ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν Ἐρρίκου τοῦ 3ου (1574—1589)· δυστυχῶς ὅμως ἕνεκα τῶν ἐπισυμβάντων γεγονότων τῆς ἱερᾶς συμμαχίας, ἠναγκάσθη νὰ διαλυθῇ. Ὅτε τῷ 1629, ὁ Βαλεντῖνος Conrat, ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ συναθροίζῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ φίλους του τινας, οἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἠσχολοῦντο παρὰ εἰς διάφορα φιλολογικὰ ζητήματα.

Ὁ τότε πανίσχυρος Ρισχελιέ, ἀκούσας νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ συλλόγου τούτου, προέτεινεν εἰς αὐτοὺς νὰ συστήσωσι μίαν δημοσίαν ἑταιρείαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς θ' ἀνελάμβανεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρότασίς του ἐγένετο ἀσμένως δεκτὴ καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν συνετάχθη καὶ τὸ καταστατικὸν τῆς ἑταιρείας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Γαλλικὴν Ἀκαδημείαν.

Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας ὑπεγράφησαν τῇ 2ᾳ Ἰανουαρίου τῷ 1635, μόλις δὲ τῷ 1637 κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἐπρωτοκολλήθησαν ἐν τῇ βουλῇ, ἥτις μεγάλας δυσκολίας καὶ ἐμπόδια, τίς οἶδε ἕνεκα τίνων λόγων, παρενέβαλε πρὸς ματαίωσιν αὐτῆς.

Τῇ 8 Αὐγούστου 1793 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημεία, κατηργήθη ὡς καὶ πάντες οἱ σύλλογοι καὶ ἑταιρεῖαι αἱ ἱδρυθεῖσαι καὶ συντηρούμεναι ὑπὸ τῆς παλαιᾶς μοναρχίας. Μόλις δὲ τῷ 1816 ἐπανέκτησε τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς τίτλον, μετὰ νέου καταστατικοῦ ἐλάχιστα διαφέροντος τοῦ τοῦ 1635. Κατὰ τὸ νέον καταστατικὸν τοῦ 1816 ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον ἰσχύει, ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημεία ἀποτελεῖται ἐκ 40 μελῶν. Ἐκλέγει δὲ Διευθυντήν, Σφραγιδοφύλακα καὶ Γραμματέα, ὅστις συνάμα εἶναι καὶ θησαυροφύλαξ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ θέσις εἶναι ἰσόβιος.

Ἀπὸ τοῦ 1638 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημεία ἐνησχολήθη εἰς τὴν δημοσίευσιν λεξικοῦ τῆς γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ τὸν τίτλον: Dictionnaire de l' Academie. Ἡ πρώτη ἔκδοσίς του ἐγένετο τῷ 1694, ταύτην ἠκολούθησε ἡ δευτέρα τῷ 1718, ἡ τρίτη τῷ 1740, ἡ τετάρτη τῷ 1762, ἡ πέμπτη τῷ 1798, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Κατὰ πᾶσαν δὲ εἰκοσιπενταετίαν προβαίνει εἰς τὴν ἀναθεώρησιν αὐτοῦ προσθέτουσα καὶ τελειοποιοῦσα αὐτὸ κατὰ τὰ νεώτερα πορίσματα καὶ ἐρεύνας τῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης.

Τῷ 1835, ἤρξατο ἐπίσης τῆς ἐκδόσεως ἄλλου σπουδαιοτάτου καὶ κολοσσιαίου ἔργου τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ὁλόκληρον βιβλιοθήκην δύναται νὰ ἀποτελέσῃ.

Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας εἶναι ἀκριβῶς 98.020 φράγκα, ἐκ τῶν ὁποίων 60000 διατίθενται δι' ἕκαστον τῶν μελῶν, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς διάφορα ἔξοδα. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της δὲ μέχρι σήμερον ἵδρυσεν πλεῖστα βραβεῖα, 27 διὰ φιλολογικὰς ἐργασίας, 18 δι' ἀρετὴν καὶ ἀνδρείαν καὶ 3 ἄλλα διὰ διαφόρους ἐργασίας.

Ἐχρημάτισαν δὲ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας μέχρι σήμερον περὶ τὰ 500, ἰοόβιοι δὲ γραμματεῖς 18.

Σήμερον ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημί ἀποτελεῖται ἐκ 5 αὐτοτελῶν ἀκαδημειῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ λεγόμενον Ἰνστιτοῦτον τῆς Γαλλίας, χρονολογικῶς συστηθεῖσαι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ὡς ἑξῆς:

α'.) Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημεία τῷ 1635 περὶ τῆς ὁποίας διελάβομεν ἀνωτέρω.

β'.) Ἡ Ἀκαδημεία τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Φιλολογίας ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κολβέρτου (τῷ 1663) ἐνασχολουμένη εἰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας.

γ'.) Ἡ Ἀκαδημεία τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἐνασχολουμένη εἰς ζητήματα, φιλοσοφικά, οἰκονομικά, πολιτικά, νομικά, Γενικὴν Ἱστορίαν κτλ.

δ') Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἱδρυθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Κολβέρτου, διὰ τὴν σπουδὴν τῶν μαθηματικῶν τῆς Χημείας, Φυσικῆς κτλ. καὶ

ε'.) Ἡ Ἀκαδημεία τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἀποτελουμένη ἐκ ζωγράφων, ἀρχιτεκτόνων, γλυπτῶν, μουσικῶν κτλ. ἱδρυθεῖσα τῷ 1796 ὑπὸ τοῦ Μαζαρίνου καὶ τοῦ Κολβέρτου.

Ἑκάστη τῶν πέντε ἀκαδημειῶν ἀποτελεῖται ἐκ 40 μελῶν, πλὴν τῆς τῶν ἐπιστημῶν ἥτις περιλαμβάνει 65 μέλη ἕνεκα τῆς ποικιλίας τῶν κλάδων τοὺς ὁποίους ἀντιπροσωπεύει.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας, ἥτις περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὸ ἄνθος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ, ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις.

Λ. Θ. Σ.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Πρὶν ἢ διὰ τῆς τῶν Βενετῶν κατακτήσεως τῶν Ἀθηνῶν τῷ 1667 ἐπέλθῃ ἡ ἀκολουθήσασα καταστροφὴ καὶ ὁ ἐκπατρισμός, αἱ Ἀθῆναι κατῳκοῦντο ὑπὸ 20000 περίπου κατοίκων, ἐξ ὧν 3500 περίπου Τοῦρκοι, 500 Μαῦροι, Ἀθίγκανοι καὶ Φράγκοι καὶ 16000 Ἕλληνες.

Οὐδεὶς Ἑβραῖος ὑπῆρχεν.

Ἡ πόλις δὲν εἶχε τεῖχος συστηματικόν· εἶχεν ὅμως περίβολον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῶν συνεχομένων οἰκιῶν, συμπληρουμένους ἀπὸ μανδροτοίχους καὶ ῥάκη παλαιῶν καὶ μεσαιωνικῶν τειχῶν. Ὅταν τὰ συνεχῆ ταῦτα τοιχώματα κατέληγον εἰς ὁδόν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπαρχιακὴν — καὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν τέσσαρες τοιαῦται — ἐσχηματίζετο ἡ ἐσωτερικὴ σειρὰ τῶν οἰκιῶν, ἔχουσῶν ὑπερύψηλα καφασωτὰ παράθυρα καὶ μίαν μικρὰν καὶ στερεωτάτην θύραν· αἱ ἐπαρχιακαὶ ὁδοὶ ἐκλείοντο διὰ πελωρίων πυλῶν τῆς πόλεως.

Ἦσαν δὲ τέσσαρες αἱ πύλαι, ὡς φαίνεται, τότε.

Ἐσωτερικῶς ἡ πόλις διῃρεῖτο εἰς διαμερίσματα τετράπλευρα, πλατώματα ὀνομαζόμενα. Τὰ πλατώματα ταῦτα ἦσαν ὀκτώ: Πλάκας, Σωτείρας Κοττάκη, Μοναστηραλύφτη, Ῥόμπη, Βορειά, Ψυρρῆ, Γερλάδας καὶ Κολύμπων.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν τόπον των κατὰ τὸ 1690 καὶ ὁ πληθυσμὸς εἶχεν ἐπαισθητῶς ἐλαττωθῆ καὶ καθ' ὅλα ἡ πόλις ἐκπέσει, ὑφίσταντο δ' οἱ κάτοικοι τὰ πάνδεινα ἰδίως ὑπὸ ληστραπειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο φοῦσται — ὅπως καὶ τὰ πλοῖά των — κάμνοντες δὲ συνεχεῖς ἐπιδρομὰς ἥρπαζον σκεύη, ζῷα, ἀνθρώπους· ἔκαιον κατέστρεφον καὶ ἔφευγον.

Ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὸ 1778 ἐπὶ τέλους κατωρθώθη διὰ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας πάντων τῶν κατοίκων καὶ διὰ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ ἀπαισίου κατὰ τὰ ἄλλα βοεβόδα Χατζῆ Ἀλῆ Χασεκῆ νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ βασιλείου ἐν μέρει σωζόμενον τεῖχος τῆς πόλεως.

Τὸ τεῖχος τοῦτο, περιβαλὸν τὴν παλαιὰν πόλιν καθ' ἣν διαίρεσιν, ὡς ἄνω εἴπομεν, εἶχεν, ἔφερεν ἑπτὰ πύλας: α') Τὴν Πόρτα τῆς βασιλοπούλας (τὴν καμαρόπορτα διηλ. τὴν Πύλην τοῦ Ἀδριανοῦ), β') τὴν Μεσογίτικη (παρὰ τὰ σημερινὰ ἀνάκτορα), γ') τὴν Μενιδιάτικη (κατὰ τὸ Βαρβάκειον), δ') τὴν Γύφτικη (κατὰ τὸν Κεραμικόν), ε') τοῦ Μανδραβίλη (μεταξὺ Πνυκὸς καὶ Θησείου), ς') τοῦ Κάστρου (κατὰ τὸ ΒΔ τῆς Ἀκροπόλεως), ζ') τὴν Ἀρβανίτικη (κατὰ τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον).

Ἡ κατὰ πλατώματα διαίρεσις ἐτέθη πως εἰς ἀχρηστίαν τότε καὶ ἐπεκράτησεν ἡ καὶ πρότερον συνυπάρ-

χουσα κατ' ἐνορίας καὶ συνοικίας, περιλαβοῦσα καὶ τὰ πλατώματα ἐν μέρει. Ἰδοὺ ποῖα ὀνόματα τῆς τοιαύτης διαιρέσεως τῆς πόλεως ἀπαντῶμεν :

Παναγίας Καντήλη, Ἁγίου Νικολάου στὸ Κουντῆτο, Παναγίας Κιμινιάτισσας, Σωτείρας Κοττάκη, Ἁγίου Νικολάου Ῥαγκαβᾶ, Παναγίας Δουβέργαινας, Ἁγ. Ἰωάννου Μαγκούτη, Ἁγ. Δημητρίου Κατηφόρη, Ἁγίου Νικολάου Καλογριώνη, Ἀσωμάτων Χειλῆ, Μητροπόλεως, Ῥοδακιοῦ, Παναγίας Ἀγγέλου, Παναγίας Ῥόμπη, Ῥόμπη, Παναγίας Καμουχαρέας, Καθολικοῦ, Μεγάλου Μοναστηρίου, Ἁγίας Εἰρήνης, Ἁγίου Γεωργίου Καρύκη, Ἁγίων Θεοδώρων, Χρυσοσπηλιώτισσας, Ἁγίου Νικολάου Χτενᾶ, Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Νέου, Προδρόμου, Ἁγίων Ἀναργύρων, Σωτῆρος Δικαίου. Ἁγ. Ἀθανασίου, Χριστοκοπίδη, Ἁγίας, Ἁγίου Φιλίππου, Παναγίας Βλασσαροῦ, Ἁγ. Ἀποστόλων, Ἁγ. Θωμᾶ, Σκαλίων, Ὑπαπαντῆς καὶ Ἐλεούσης.

Αἱ συνοικίαι, ὡς βλέπομεν, ὀνοματίζοντο τὸ πλεῖστον ἐξ ἐκκλησιῶν καὶ ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν κτητόρων αὐτῶν, προσώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπισήμων τοῦ τόπου. Αἱ πλεῖσται τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἐξέλιπον ἢ ἐξέπεσαν ἤδη.

Ἀπὸ τῆς Ἀδριανείου δεξαμενῆς, ἧς ἡ μὲν ἐπιγραφὴ κατάκειται ἤδη ἐντὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, αἱ δὲ στῆλαι ἐχρησιμοποιήθησαν, ὡς φαίνεται, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ τείχους τῆς πόλεως τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1778 ὡς εἴπομεν, οἰκοδομηθέντος, ἀπὸ τοῦ ὕψους λοιπὸν τῆς δεξαμενῆς ταύτης ἐλάμβανον οἱ πλεῖστοι καλλιτέχναι, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, τὰς σωζομένας ἀπόψεις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἂν, ἔχοντες μίαν τοιαύτην ἀπεικόνισιν εἰς τὰς χεῖράς μας, μεταβῶμεν σήμερον εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ ῥίψωμεν συγκριτικὰ βλέμματα εἰς τὴν χώραν τοῦ παρόντος καὶ εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος θὰ καταληφθῶμεν ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ μὲν πρακτικοῦ διὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὑπὸ λύπης δὲ καλλιτεχνικῆς καὶ διότι ἐξέλιπον τόσα μνημεῖα ἐκπροσωποῦντα τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην τόσων αἰώνων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἔλλειψιν ἰδίας φυσιογνωμίας τῆς πόλεως, φυσιογνωμίας, ἧς δὲν ἐστεροῦντο κατὰ τὸ παρελθόν.

Αἱ ἀνατολικαὶ γραμμαὶ ἔτεμνον τὰς ἑλληνικὰς τότε χωρὶς νὰ προσδίδωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀσιατικὴν ὄψιν, ὅπως οὐδ' οἱ τροῦλλοι τῶν ἐκκλησιῶν κατώρθωσαν νὰ προσδώσωσιν εἰς αὐτὰς μορφὴν βυζαντινήν.

Τὴν γοητείαν τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐπηύξανε τὸ μυστήριον τῶν κατόπιν, ὅπως τὴν ἐντύπωσιν ὑπερόχου εἰκόνος αὐξάνει ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν καλλιτεχνικὴ σκιά.

Σήμερον αἱ Ἀθῆναι ἐκτείνονται πέραν τῶν Πατησίων, πρὸς τὸν Πειραιᾶ, πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, πρὸς τὸν Ὑμηττόν, πέραν τῶν τῶν Ἀμπελοκήπων. Ἀλλ' εἶναι ἡ πόλις αὕτη τῶν Ἀθηνῶν ὅπως θὰ ἦτο καὶ οἱαδήποτε ἄλλη πόλις, ἂν δὲν ἔφερε περιδόξως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ διάδημα τῆς Ἀκροπόλεως.

Δ. Γρ. Κ.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μεταξὺ δύο δημοσιογράφων·

— Μὰ φάγε φίλε μου ἐπὶ τέλους. Ἔφαγες μόνον μιὰ μακαρονάδα κ' ἤπιες δέκα ποτήρια νερό. Ἐσὺ ὑπερβαίνεις τὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ὅρια.

Καὶ ὁ φίλος του περίλυπος καὶ προσηλωμένος στὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ξενοδοχείου οἰωνεῖ μονολογεῖ·

— Ἐστι-α-τό-ρι-ον Ἐστί-. . .

Ἐστί-α-τό-ρι-ον Ἐστί-. . .

Καὶ ἔτρωγε πάντοτε... τὸ τέλος τῆς φράσεώς του.

ΜΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

—

Φίλτατε κύριε,

Οὐδὲν πράττει ἀγαπῶν τὴν Πατρίδα ὁ ἔχων πατρίδα τὴν Ἑλλάδα, ὁ ζήσας ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ παρὰ τὴν κυανὴν θάλασσαν τῶν μαγευμένων ἑλληνικῶν νήσων ἐκεῖ ἐνθα τὰ πάντα ὕμνος καὶ αἶνος τῆς ἀθανάτου λαμπρότητος καὶ δόξης τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων. Πολὺ τούτων ἐπαινετώτερον εἶναι τὸ διασώζειν τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος μακρὰν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἐκείνῃ, ἧς ὁ πολιτισμὸς αὐτόχρημα ὑλικῶς ὢν εἶναι ἀλλοτριώτατος τῆς ἱερᾶς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Εὔχομαι ὑμῖν νὰ μείνετε γνήσιοι Ἕλληνες ἐν μέσῳ τῶν Ἀμερικανῶν, ἡ Ἀμερικὴ νὰ παράσχῃ ὑμῖν ὑλικὴν εὐζωΐαν, εὔχομαι ὑμῖν ν' ἀνταποδώσητε αὐτῇ ἀντὶ ταύτης ἐλαχίστην μοῖραν τῆς εὐγενοῦς ὑμῶν καὶ πατροπαραδότου ἰδίας τοῦ ἀπολύτου καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ.

Δρ. Μάξιμος Νορδάου

Σ. Σ. Τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μεγάλου φιλέλληνος δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ὡς ἀποτελοῦσαν εὐχὴν καὶ συμβουλὴν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος εὑρισκομένους Ἕλληνας.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΡΑ

Τὸ ρυάκι

Πῶς ρέει τὸ ρυάκι ὁλάργυρο
Σ' τᾶγρια λαγκάδια κλαίει
κελαϊδισμὸς κρουστάλλινος
καὶ λέει καὶ ξαναλέει :

— Μεριάστε θαμνοκλώναρα,
καὶ σεῖς χλοερὲς μυρτοῦλες,
Σ' τὰ ρέματά μου πλουμερὲς
νὰ λούσω περδικοῦλες.

Καὶ ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τοὺς προφαντοὺς
νωπὸ ρουφῶντας μῦρο,
μιὰ ξωτικιὰ σγουρόμαλλη
'στοὺς κόρφους μου νὰ σύρω.

Ι. Π. Ἰωαννίδης
Βοσπορίτης

Σκηνὴ ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ὁ συντάκτης τῆς «Ἑστίας» πρὸς ἕνα ἀστυφύλακα·

— Τρέξε νὰ συλλάβωμεν ἕναν Βούλγαρον. Γρήγορα πρὸς Θεοῦ θὰ μᾶς φύγῃ.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔντρομος

— Ξέρετε καλὰ πῶς εἶναι Βούλγαρος :

— Τὸ ξέρω φίλε μου ἐκατηγόρησε τὸ Σουρῆ ! !

Καὶ ὁ ἀστυφύλαξ ξεκαρδιτμένος στὰ γέλοια·

— Ἄμ κἄτι ξέρει ὁ κόσμος ποῦ δὲν ἀγοράζει τὴν ἐφημερίδα σας.

ΓΝΩΜΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΝΟΣ ΕΧΟΜΕΝ ΑΝΑΓΚΗΝ

Ἔχομεν ἀνάγκην Ἐκκλησίας ἱκανῆς ἵνα ἐξεγείρῃ τὸ ἀπὸ πολλοῦ καθεῦδον ἐν ἡμῖν θρησκευτικὸν συναίσθημα, καὶ χειραγωγήσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετήν. Ἔχομεν ἀνάγκην παιδείας, ἡ ὁποία νὰ μὴ μεταδίδῃ μόνον ξηράς τινας γνώσεις καὶ ταύτας ἐπιπολαίως πως, μηδὲ νὰ προάγῃ οὕτω, τὴν ἡμιμάθειαν, τὴν χειροτέραν πολλάκις αὐτῆς τῆς παντελοῦς ἀπαιδευσίας, ἀλλὰ νὰ μορφώσῃ διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς τοὺς ἑλληνόπαιδας, νὰ παρέχῃ εἰς αὐτοὺς ἀσφαλεῖς καὶ βεβαίας τάς τε στοιχειώδεις καὶ ἐγκυκλίους γνώσεις, νὰ τοὺς παρασκευάζῃ καταλλήλως διὰ πᾶν ἐπιστημονικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν στάδιον καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις νὰ καλλιεργῇ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ νὰ διαπλάττῃ καθόλου χαρακτῆρας.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ παιδεία ὑπῆρξαν ἀείποτε ἡ βάσις καὶ ἡ κρηπὶς πάσης κοινωνίας καὶ πολιτείας, πρὸς δὲ ὁ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς εὐημερίας αὐτῶν. Τίνες λαοὶ ἔχουσι καὶ τὴν σήμερον τὴν ἡγεσίαν ἐν τῇ προόδῳ καὶ τῷ πολιτισμῷ ; τίνες διακρίνονται διὰ τὸ ἐθνικόν των μεγαλεῖον; ὅσοι διασώζοντες ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἔχουσι περὶ πολλοῦ καὶ τὰ γράμματα. Τοὐναντίον δὲ ὅσων ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις ἔχει ἀμαυρωθῇ, ὅσοι ἔχουσιν ὀλιγωρήσει τῆς Παιδείας, αὐτοὶ εὑρίσκονται ἐν παρακμῇ καὶ καταπτώσει.

Τί ἄλλο μαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἱστορία; Ἐμεγαλούργησαν οἱ Ἕλληνες, ἀρχομένου τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὅτε ἡ πίστις διεθέρμαινε τὰ στήθη των, ἀνετρέφοντο δ' αὐτοὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Ἀφ' ὅτου ὅμως ἤρχισε νὰ ἐπιπολλάζῃ παρ' ἡμῖν ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία· ἀφ' ὅφ' ὅτου ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ ψευδοπαιδεία, ἡ διαστρεβλοῦσα τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς μαθητιώσης νεολαίας· ἐκτοτε χρονολογοῦνται καὶ ἡ ὀπισθοδρόμησις καὶ παρακμὴ ἡμῶν ὑπὸ κοινωνικὴν, πολιτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔποψιν. Ἔκτοτε τὸ πρὶν φιλάλληλον ἀντικατέστησεν ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέλεια, τὸ κοινὸν συμφέρον ἐτέθη ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ ἀπέναντι τοῦ κατ' ἰδίαν συμφέροντος, καὶ ἡ ἐθελοθυσία καὶ ἡ αὐταπάρνησις ἀπέβησαν ἀρεταὶ σπάνιαι παρ' ἡμῖν. Ἔκτοτε τὸ ἐγκλημα ἔχει ὑπεράρει τὴν κεφαλήν, κινδυνεύει δὲ νὰ χαλαρωθῇ πᾶς κοινωνικὸς δεσμὸς ἐν Ἑλλάδι. Ἔκτοτε παρεδώκαμεν εἰς λήθην καὶ αὐτὴν τὴν μεγάλην ἰδέαν ἥτις ὑπῆρξε τὸ ὑννίον τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἔκτοτε τὰς νίκας καὶ τὰ τρόπαια τοῦ 1821 διεδέχθησαν ἡ ἄτακτος φυγὴ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ αἱ ἧτται ἡμῶν ἐν ἔτει 1897.

Καὶ φερόμεθα οὕτως οἱ Ἕλληνες κατὰ κρημνῶν καὶ κινδυνεύομεν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον πάντῃ ν' ἀποφύγωμεν, ἂν δὲν ἀναγεννηθῶμεν πνευματικῶς. Ἀλλ' ἡ ἀναγέννησις αὕτη δύναται νὰ κατορθωθῇ μόνον διὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς παιδείας, ὧν ἄνευ πᾶσα ἄλλη μεταρρυθμιστικὴ καὶ ἀνορθωτικὴ ἐργασία ἐν Ἑλλάδι θ'ἀπέβαινε ματαία. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα νὰ μεριμνήσωμεν κατὰ πρώτιστον καὶ κυριώτατον λόγον περὶ ἐκκλησίας καὶ παιδείας. Ἂν ἐκείνη δὲν καταστῇ ὡς τάχιστα ἱκανή, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμὸν ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν ἂν αὕτη δὲν ἀποβῇ παιδεία ἀληθὴς καὶ δὲν ἀποφέρῃ παρ' ἡμῖν οὗς ἀλλαχοῦ ἀγλαοὺς καρπούς, τότε οὐδεμία πλέον ἐλπὶς σωτηρίας ὑπολείπεται εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ ἐθνικός μας ὄλεθρος θὰ εἶνε ἀναπόδραστος.

Ἀθ. Εὐταξίας
Πρώην ὑπουργός.

Ὁ Ἰσοκράτης εἰς τὸν μαθητήν του, ὅταν τὸν ἠρώτησαν τί χρειάζεται διὰ νὰ ἐκπαιδευθῇ·

«Καὶ βιβλίου καὶ νοῦ καὶ πινακιδίου καὶ νοῦ κτλ.» ἀπήντησεν ὁ σοφὸς ἐκεῖνος διδάσκαλος. Ποία εἶνε ἐρωτᾷς ἡ μεγαλειτέρα ἀνάγκη διὰ τὸ κράτος διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας πᾶς Ἕλλην δέον νὰ εὔχηται. Ἀλλὰ τὸ κράτος, φίλτατε, ὁμοιάζει μὲ ἀτμοκίνητον μηχανήν, ἡ ὁποία διὰ νὰ λειτουργήσῃ ἔχει ἀνάγκην οὐ μόνον ἀνθράκων, λέβητος, μηχανημάτων κλπ. ἀλλ' ἀνάγκην ἐξ ἴσου μεγάλην καὶ διὰ τὸν ἐλάχιστον κοχλίαν τὸν συμπληροῦντα τὸ ὅλον, ὅπως δὲ πάντα ταῦτα εὑρίσκωνται εἰς κατάστασιν διὰ νὰ λειτουργήσῃ ἐπιτυχῶς, χρειάζεται ὁ καλὸς μηχανικός, ὁ νοῦς δηλ., οὕτω καὶ διὰ τὸ κράτος δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἢ μικροτέρα ἀνάγκη. Ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων, στρατοῦ, στόλου, δικαιοσύνης, διοικήσεως, γεωργίας, δασῶν κλπ. κλπ. ἕκαστον τούτων ὅμως εἶνε καὶ μεγίστη ἀνάγκη, ἀλλὰ μονομερῶς δὲν συμβάλλει εἰς τίποτε. Τίνα σημασίαν θὰ εἶχεν ἐξαίφνης ἡ ὕπαρξις στρατοῦ, εἰς γεωργικῶς καὶ δασικῶς κατεστραμμένην χώραν βάρβαρον καὶ στερουμένην δικαιοσύνης ; Συνέπεια λοιπὸν φρονῶ, τῶν ἀνωτέρω, εἶνε, ὅτι πρὸ παντὸς μᾶς χρειάζεται ὁ νοῦς, «νὰ βάλωμεν γνῶσιν δηλαδὴ» καὶ τότε θὰ ἐπιτευχθοῦν καὶ ὅλα τ' ἄλλα καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ φρονῶ, ὅτι δέον νὰ εὔχηται καὶ νὰ ἐργάζηται πᾶς Ἕλλην.

Β. Κ. Σάμιος

Οὐδεμία παρίσταται ἀνάγκη νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς μυστήρια ἀκὶ ἀπόρρητα, ἵνα ἐκθάψῃ σοφὰς ἀληθείας, οὐδὲ σειρὰν νὰ δημιουργήσῃ σκέψεων, ἵνα καταλήξῃ εἰς πορίσματα κριτικῆς αὐθεντίας.

Ὑπὲρ πᾶσαν ἐπιβολὴν ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως, ἐμφανεστάτη καὶ πρόδηλος ἡ ἐλαττωματικὴ πρόοδος τῆς ἐν συνόλῳ ἐθνικῆς ζωῆς· καὶ τοῦτο ὄχι βεβαίως διότι μειονεκτεῖ ἐν πνευματικοῖς καὶ ἠθικοῖς κεφαλαίοις, ἢ διότι ὑστεροῖ ἐν τῇ ποσότητι τῶν ἐνισχυτικῶν ἐφοδίων, ἅτινα ἐξασφαλίζουσιν ἐν τοῖς λαοῖς τὰ ἰδιαίτερα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ δικαιώματά των.

Πανταχοῦ. ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τῆς ἐλευθέρας ἑλληνικῆς γῆς, ἁπλοῦς παρατηρητὴς κοινῆς ἀντιλήψεως θέλει διαγνώσῃ τὴν ἐν παντὶ ὑπεροχὴν ἰδιορρύθμου τινος

ἠθικοῦ συστήματος κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου, μὴ ἀναγομένου εἰς τὸν τύπον, ὅστις διεμόρφωσε καὶ διέπλασεν ἀείποτε τὸ ἑλληνικόν· μοιραίως δ' οὕτως, ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως ξένων στοιχείων, περιεδεσμεύθη, καὶ πιεσθεὶς κινδυνεύει τὴν ζωτικότητα ν' ἀπωλέσῃ τῆς ἐθνικῆς πνοῆς, ἥτις προωρίσθη, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μυθολογίας μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ μέλλοντος, νὰ συγκρατῇ τὸν ἰδιάζοντα τοῦ Ἕλληνος χαρακτῆρα, πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν.

Ἐν τῇ κακοδαίμονι δ' οὕτως ἀκολασίᾳ, ἔνθα πολιτικὴ ἐξαχρείωσις καὶ κοινωνικὴ δυσαρμονία ἀπέπνιξαν τὴν φυσικὴν τοῦ λαοῦ τάσιν ἐπὶ τὰ πρόσω, κυριαρχεῖ ὁ ἀπαίσιος παράγων τῆς ἐθνικῆς πενίας· διότι πτωχός, ἂν μή τι χεῖρον, θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις στερεῖται ἐ γ ω ι σ μ ο ῦ.

Ἔλλειψις δ' ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ δι' ἓν κράτος, εἶναι νόσος ἀπαισία, κινδυνώδης, καταστρεπτική.

Πολιτεία καὶ κοινωνία, ἐπιστήμη καὶ τέχνη, αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ ὕπαρξις, ἄνευ ἐγωισμοῦ ἐθνικοῦ δὲν ἔχουσιν ἀληθῆ ὑπόστασιν, ἀληθῆ ζωήν.

Πλειστάκις ἐδόθη ἡμῖν ἀφορμὴ καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφῖδος ν' ἀναπτύξωμεν τὰ μεγάλα δεινά, ἅτινα ὀφείλονται εἰς τὴν ἔλλειψιν ταύτην· ἤδη δὲ ὡς, ἐν κατακλεῖδι τῶν προγενεστέρων τούτων ἀναλύσεων, βροντοφωνοῦμεν, ὅτι ἐν παντὶ κλάδῳ, ὅπως ἐν παντὶ ἀτόμῳ, ἡ ὕπαρξις ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ ἐξασφαλίζῃ τὴν μεγάλην ἰδέαν καὶ τὴν μεγάλην πρᾶξιν.

Ἡ διαπαιδαγώγησις τοῦ λαοῦ, ἡ μόρφωσις τοῦ κλήρου, ἡ πνευματικὴ ἀκεραιότης καὶ ἡ ἠθικὴ ἐλευθερία ἐν γένει, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ δρᾶσις τῆς Πολιτείας, ὡς δυνάμεως αὐτενεργοῦ καὶ ἰδιοβούλου, ἀνεξελέγκτου καὶ αὐτοσυνειδήτου, ὁ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος, αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος, αὐτὸ τὸ στράτευμα, δύνανται ἀνταξίως νὰ προοδεύσωσιν, συνδεόμενα διὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ἐθνικῆς δηλ. συνειδήσεως καὶ φιλοτιμίας, τῆς ἐθνικῆς συναισθήσεως τῆς ἀξίας καὶ τῆς τιμῆς, τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὸ ἐθνικὸν ἰδανικόν.

Ὁ ἐγωισμὸς εἶναι ὄντως οὐ μόνον ἀρετή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐθνικὴ ὑγεία, τὸ ἐθνικὸν φῶς.

Ἐμφυσήσατε εἰς τὸν ὀρεσίβιον καὶ τὸν ἀγρότην τὸν ἐθνικὸν ἐγωισμόν, καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι τὸν ἔχητε ἐξανθρωπίσῃ τόσον, ὥστε νὰ καταστῇ ἐπιδεκτικὸς τῆς γνησίας ἑλληνικῆς ἀγωγῆς.

Ἀναγεννήσατε ἐν τῷ ἀνεπτυγμένῳ λαῷ καὶ τῇ πεπαιδευμένῃ κοινωνίᾳ τὸν ἐθνικὸν ἐγωισμόν, ἐμβολιάσατε πάντας καὶ πάσας, μὲ τὸ αἷμα τοῦτο τὸ πανάγιον τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀναβίωσις ἀφ' ἑαυτῆς θέλει συντελεσθῇ.

...Προτάξατε στρατηλάτας καὶ ναυάρχους, πατριάρχας καὶ ἱεραποστόλους, δικαστὰς καὶ διδασκάλους, μεγάλους εὐεργέτας καὶ ἑκατομμυριούχους, μέγαρα καὶ χρυσωρυχεῖα· ἄνευ ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ σύμπας αὐτὸς ὁ ὄγκος εἶνε ἄχρηστος εἶνε μηδέν.

Ἐμφανίσατε ὅμως δέκα πατριώτας, γεννηθέντας, ἐργαζομένους καὶ ὀνειροπολοῦντας μὲ ἐθνικὸν ἐγωισμόν. «ἰδοὺ ἡ τιμή μου» θὰ φωνήσῃ τότε ἡ πατρίς, «ἰδοὺ ἡ ἱστορία καὶ τὸ μέλλον μου».

Χ. Α. Ἠλιόπουλος

Ὑλικῆς εὐημερίας ἔχομεν ἀνάγκην. Εὔχομαι νὰ τεθῶσιν ἀσφαλεῖς βάσεις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου.

Διότι, ὅταν ὁ λαὸς εὐημερεῖ, ὅταν οἱ πολῖται, χρησιμοποιοῦντες τὰ ἄφθονα τῆς ἀγαθῆς φύσεως δῶρα, γίνωνται πλούσιοι, καὶ ἡ πολιτεία εὐημερεῖ, τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστῆμαι προάγονται οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἐργασίας ἐξημεροῦνται καὶ δὲν ἐκπατρίζονται καὶ στρατωτικαὶ στόλοι ἀξιόμαχοι συγκεντροῦνται εὐχερῶς. Μόνον διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου θὰ δυνηθῇ ἀσφαλῶς ὁ ἑλληνισμὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα τῶν πατέρων ἡμῶν ἔργον καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἕνωσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Κ. Μητσόπουλος

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

Ἄκανθα, φυτὸν τοῦ Ταρτάρου, ἐρρίφθης ἐπὶ τῆς γῆς ὡς σύμβολον ἀπογνώσεως καὶ ἀπελπισίας. Ἐξαγιασθεῖσα δὲ ἐπὶ τῆς τιμίας ἐ κ ε ί ν η ς κ ε φ α λ ῆ ς κατέστης σύμβολον χ α ρ ᾶ ς καὶ ἐ λ π ί δ ο ς.

Πλῆξον, ἄ κ α ν θ α τ ι μ ί α θ ε ί α, τὴν καρδίαν ἡμῶν, ἐπίνυξον ἐποφελῶς τοῦ πνεύματος ἡμῶν τούς πόθους στέψον καὶ ἡμᾶς μὲ μίαν μόνην κἂν ἀκτῖνα ἐκ τοῦ μ ε γ α λ ε ί ο υ σου.

Ταπεινότερον σὺ τῶν φυτῶν, ὑψώθης ὑπεράνω παντός· ἄχρηστον ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ ἐρημίᾳ, ἠξιώθης τῆς τιμῆς Θ ε ί α ς ε ὐ λ ο γ ί α ς, ὑψίστου διαδήματος. . . .

Ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐὰν προσκόψῃ πρὸς σέ, θὰ θεωρηθῶμεν ε ὐ δ α ί μ ο ν ε ς. Ἐὰν πατήσωμεν ἐπὶ σοῦ θὰ περιδυθῶμεν αἴγλην μάρτυρος. Οὐράνιον, μεγαλοπρεπέστατον, ὑπερτάτης μαρτυρικῆς τελειότητος ὄργανον σὲ π ε ρ ι π τ υ σ σ ό μ ε θ α.

Ἔσο Σὺ σ τ α θ μ ὸ ς ἡμῶν ἅμα καὶ σ κ ο π ό ς, ὡς τελικὸς ὑπῆρξας τῆς ἐνταῦθα ἀποστολῆς Ἐκείνου. Ἐπὶ τῆς ἀπαστραπτούσης Ἐ κ ε ί ν η ς Κ ο ρ υ φ ῆ ς ἦτο στέμμα πολυτιμώτερον μυριάδων ἀδαμάντων ὁμοῦ. Ἐπὶ τοῦ μετώπου Ἐκείνου τοῦ θείου ἐπέθηκας τῆς ἀληθείας τὴν αἱματόχρουν σφραγίδα. Θέτε πάντοτε καὶ ἐφ' ἡμῶν ἁπλᾶ καὶ μόνα κἂν τοῦ τ ύ π ο υ σου τὰ ἴχνη . . .

Τίμησον, ἄ κ α ν θ α, τιμίως καὶ ἡμῶν τὴν κεφαλήν, ἐξάγνισον ἐκ τῆς κατάρας τῆς προπατορικῆς καὶ ἡμῶν τῶν δειλέων τὴν διάνοιαν, ἐξαγίασον πᾶσαν πρόθεσιν, πᾶσαν κλίσιν, πάντα λογισμόν.

Ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐς ἀεὶ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν. Ἔσο εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἡμῶν ἀείποτε εὐφρόσυνος προάγγελος τῆς παρουσίας ἐκείνου.

Ταπεινούμενοι ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῦ βίου ἡμῶν, ἃς ὑψωθῶμεν διὰ Σοῦ μέχρι τῆς περιωπῆς μαρτυρίου.

Ἄκανθα θεία, ἀστραπηβόλος, Σεπτή,
Σὲ ἀγαπῶμεν, Σὲ λατρεύομεν.

Μιχαὴλ Θεοδωρακάκος

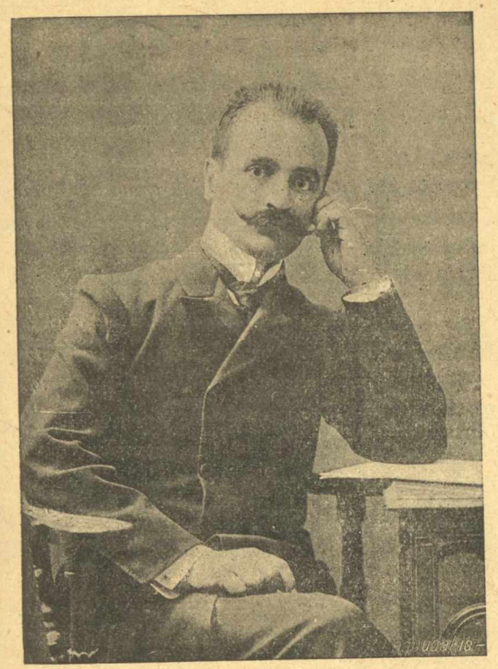

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἔχετε γειὰ ψηλὰ βουνά, καὶ κάμποι κι' ἀκρογιάλια
Μὲ τὸ βορειὰ παλέβω ἐγὼ καὶ μὲ τὰ μαϊστράλια.
Κ' ἔχω πατέρα μου ἐγὼ μονάχα τὸν Κανάρη,
Καὶ βλέπω μέσ' τὸ πέλαγο τῆς λευτεριᾶς τὴ χάρι.

Στὴν κουπαστὴ δὲν κάθομαι νὰ τραγουδῶ ὁλημέρα
Νυφοῦλα τὸ καράβι μου τὸ κάνω, κι' ἀπὸ πέρα,
Ξανοίγω μέσ' στὴ θάλασσα κἄποια παληὰ ἀκρογιάλια,
Ποῦ μᾶς ἀκαρτεροῦν ἐκεῖ μ' εὐκὲς καὶ παρακάλια.

Εἶμαι τῆς γαλανόλευκης Σημαίας στρατιώτης·
Τὸ Βόσπορο ἀπὸ μακρυὰ τὸν βλέπει στ' ὄνειρό της,
Ἡ διψασμένη μου ψυχὴ π' ἄλλο καϋμὸ δὲν ἔχει
Παρὰ σὲ κεῖνα τὰ παληὰ νερὰ νὰ κρυφοτρέχῃ.

Πατρίδα μου, ναυτόπουλο, δὲν εἶμαι σὰν καὶ τἄλλα
Μεγάλα εἶναι τὰ πέλαγα, καὶ τὰ βουνὰ μεγάλα,
Ἀλλ' εἶναι κι' ἡ καρδιὰ τρανὴ κι' ἂν κἄποτε ξυπνήσῃ
Ὁ χτύπος της θὲ ν' ἀκουστῇ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Στὴν κουπαστὴ δὲν τραγουδῶ ἀγάπης τραγουδάκια,
Γιὰ μένα τὰ τραγούδια μου εἶναι πικρὰ φαρμάκια,
Τὸ βλέπω πῶς τὸ πέλαγο τρανὸ καὶ μαυρισμένο
Δικό μου ἦταν μιὰ φορὰ καὶ τόρα εἶναι ξένο.

Δὲν εἶμαι ἐγὼ ναυτόπουλο μ' ἀπέραντη πατρίδα·
Μικρὴ δὲν εἶναι ἡ χώρα μου· γιατὶ ἡ τρανὴ ἐλπίδα
Τὸν πόθο πάλι κυβερνᾷ καὶ φέρνει του στὰ χρόνια
Ποῦ ζούσαμε περήφανοι καὶ δίχως καταφρόνια.

Κι' ἂν ἐρθουν χρόνοι δίσεχτοι καὶ χρόνοι ὀργισμένοι
Πάντα ἡ Πατρίδα μου ἡ τρανὴ μέσ' στὴν ψυχή μου μένει
Καὶ τόρα ἐδῶ στὴν κουπαστὴ στέλνω φιλὶ σὲ κείνη
Ποῦ ἴσως νἄγραψε ὁ Θεὸς πάλι τρανὴ νὰ γίνῃ.

Σπῦρος Ματσοῦκας

GEORGER D' ESPARBÈS

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Ὑπῆρχεν εἰς ἓν τάγμα τῆς Μέζ, τὴν προηγουμένην τῆς μάχης τοῦ Ναμούρ, ἕνας τυμπανιστὴς δέκα ἐτῶν, ὡραῖος σὰν τριαντάφυλλον, ὀρφανὸς ἑνὸς γρεναδιέρου ἀποθανόντος εἰς τὸ Βαλμὺ καὶ μιᾶς καπήλου συντριβείσης ὑπὸ τηλεβόλου. Ὠνομάζετο Φρολύ.

Ἡ μάχη ἤρχισε τὴν αὐγὴν εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Βαβρὲν καὶ χίλιοι διακόσιοι Γάλλοι προσεβλήθησαν αἰφνηδίως ὑπὸ τεσσάρων χιλιάδων Αὐστριακῶν. Τὸ τάγμα τῆς Μέζ, κακῶς ἐφωδιασμένον, παρετάσσετο εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Μόλις τοῦ ὑπέδειξαν τὸν ἐχθρὸν καὶ συναγερθὲν ἀθρόον ὑπὸ τῶν τυμπάνων ὥρμησεν εἰς τὸν θάνατον. Πέντε χαριέστατα παιδιά, μὲ τὸ πηγοῦνι ἀκουμβῶντα εἰς τὸ τύμπανον ἔκρουον τὴν τρομερὰν ἔφοδον γελῶντα ὑπὸ τοὺς κυανοὺς σκούφους των.

Δὲν ἦτο πλέον μάχη αὐτή, ἦτο θύελλα. Εἰς ἀπόστασιν πενῆντα βημάτων ἀπὸ τὸ τάγμα δύο λόχοι εὐζώνων ἐπέπεσαν κατὰ πλευρὸν ἐναντίον τριῶν χιλιάδων Αὐστριακῶν θωρακοφόρων· ἦτο ὡς ἐὰν ὁ ἄνεμος ἔπληττεν ἕνα πλοῖον καὶ τὸ ἀνέτρεπε. Μεταξὺ τῶν πεσόντων ἵππων οἱ Αὐστριακοὶ σηκωθέντες προσεπάθησαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐπίθεσιν. Τότε τὸ τάγμα τῆς Μὲζ ἔτρεξεν. Οἱ τυμπανισταὶ ἤλλαξαν θέσιν, κατέφθασαν πρῶτοι ἐπὶ κεφαλῆς, εὐθυτενεῖς ἐπάνω εἰς κουφάρια ἵππων καὶ ἐπανέλαβον ἄλλην ἔφοδον, ζωηροτέραν, ἀγριωτέραν, τρελλήν, ὡς νὰ ἔπρεπε νὰ τελειώσουν πλέον ἐκεῖ. Ἔξαφνα:

— Φυλάξου !

Φωναὶ ἐκραύγασαν.

— Ἔ ! Φρολύ !

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἕνας συμπυροβολισμὸς ἐξάπλωσεν ἑπτὰ ἄνδρας τῆς πρώτης γραμμῆς. Ἦτο σὰν ἀστραπὴ εἰς ἕνα σύννεφον, μεθὸ μία κραυγὴ καὶ τὰ παιδιὰ ἔπαυσαν νὰ κρούουν ἐκτὸς ἑνός.

— Ἔ ! Φρολύ !

— Τί ἔπαθες ;

Ὁ Φρολὺ εἶχε πληγωθῇ. Ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸ τύμπανόν του δὲν ἤκουε τίποτε, δὲν ἔβλεπε τίποτε. Εἶχε συμμαζευθῇ μόνον ἐπάνω εἰς τὸ ἀριστερόν του γόνυ καὶ τὸ δεξιόν του πόδι ἐκρέματο πλαδαρόν, ἀκρωτηριασμένον, ἐνῷ τὸ τύμπανόν του αἱμορραγεῖ ἀντ' αὐτοῦ.

— Στὸ χειρουργεῖον γρήγορα !

Ὁ Φρολὺ ἐκύτταξε τὸν λοχαγόν του. Ἡ διαταγὴ ἦτο ἐπικίνδυνος· ἔπρεπε νὰ τὸν περάσουν διὰ μέσου τεσσάρων ἐχθρικῶν λόχων διὰ νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἰατροῦ τοῦ τάγματος. Τὸ παιδίον ἐξηφανίσθη μαζί μὲ τὸ φορεῖον. Τὸ εἶδον νὰ βυθισθῇ μέσα εἰς ἕνα κυκεῶνα, ὅπου ἔπλεον σφαῖραι· ἀλλὰ τὸ τάγμα ἔξαφνα ἔπαυσε νὰ πυροβολῇ καὶ χίλιοι πεντακόσιοι ἄνδρες ἐστάθησαν καὶ ἐκύτταξαν.

— Ἔξοχον αὐτὸ τὸ παιδί.

Ἦτο ὁ Φρολύ. Μέσα εἰς τὰς ἐχθρικὰς τάξεις καβάλα ἐπάνω εἰς ἕνα λυμένον κανόνι ἐστράφη πρὸς τοὺς πατριώτας του, ὕψωσε πρὸς αὐτοὺς τὰ ραβδία τοῦ τυμπάνου καὶ τοὺς ἔκαμε ἀπὸ μακρὰ σημεῖα. Ἦτο τόσον χλευαστικόν, τόσον γενναῖον, ὥστε τὸ τάγμα ἐνόησε.

— Βῆμα ἐφόδου καὶ πῦρ !

Ὁ Φρολὺ ἐκεῖ κάτω ἔκρουεν ἔφοδον. Ἀλλὰ ἔφοδον ! Τὸ τύμπανόν του εἶχεν ἀλλοιώτικην φωνήν· εἶχε τὸ ἆσθμα, τὴν σύγκρουσιν κύματος πρὸς κῦμα, ἦτο σχεδὸν στὰ ὅπλα. Τὸ τύμπανον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσκόπευε κάποιον.

Τότε αἱ τάξεις ἐνεθουσιάσθησαν καὶ ἡ μάχη μετεβλήθη εἰς τρέξιμον. Τὸ ὀρθὸν παιδίον ἐκτυποῦσε τύμπανον μὲ τοὺς γρόνθους. Διὰ μέσου τῶν καπνῶν ὁ νάνος ἐφαίνετο κολοσσός. Πρὸς αὐτὸν ὥρμησεν ὅλον τὸ τάγμα. Καὶ πρὸ τοῦ μενομένου πλήθους, τὸ ὁποῖον παρέσυρε τὸ τυμπάνισμα, οἱ Αὐστριακοὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ἄνδρες, ἵπποι, μέχρι τῶν ὀρειχαλκίνων τηλεβόλων τῶν ἐντρόμων, τὰ ὁποῖα ἐστράφησαν ἐπὶ τῶν τροχῶν των καὶ ἐγκατέλιπαν τὴν μάχην. *Τὸ παιδίον* κατέβη τότε ἀπὸ τὸ κανόνι καὶ τὸ τάγμα τῆς Μὲζ συνέτριψε τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς κρημνοῦ, ὅπου ἀπέθεσε τὰ ὅπλα.

Μετὰ τέσσαρας μῆνας, τῇ διαταγῇ τῆς κυβερνήσεως ἔφεραν τὸν Φρολὺ εἰς Παρισίους, εἰς μίαν μεγάλην αὐλὴν φυλαττομένην ἀπὸ τηλεβόλα καὶ ἀπὸ γέροντας. Μικρούτσικος, συνεσταλμένος, μὲ τὰ λεπτὰ χέρια του, μὲ τὸ ξυλένιο πόδι καὶ τὸ δικανάκι του, ἐφαίνετο σὰν κάποια ἀκρίς. Τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αὐλῆς·

—Συνάθροισις !

Ἀμέσως ἀπ' ὅλας τὰς στοὰς συνῆλθον οἱ ἀπόμαχοι ! Τρέμοντες ἐκράτουν τὸ ὅπλον καὶ ἔφερον τὸν κυανοῦν χιτῶνα μὲ τὰς ἐρυθρὰς παρυφὰς καὶ τὸ ἀρχαῖον κασκέτο. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἀσύλου τῶν ἀπομάχων διέταξε :

—Πρῶτος λόχος!.. Δεύτερος λόχος!... Ἦτον ἕνας ὑψηλὸς γέρων. Ἵππευε βαρέως καὶ ὅταν ὅλοι οἱ ἄνδρες παρετάχθησαν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρει τὸν Φρολύ, ἔπιασε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Ἀπόμαχοι ! ἐφώναξε σᾶς φέρω ἕνα συνάδελφον !

Αἱ τάξεις ἐσκίρτησαν, τὰ κασκέτα ἐκινήθησαν.

—Στρατιώτης δώδεκα ἐτῶν νὰ παίρνῃ τὴν ἀποστρατείαν του !

Πρόσωπα ἐμηκύνθησαν διὰ μέσου τῶν ὅπλων, οἱ γέροντες ἠθέλησαν νὰ ἰδοῦν τὸ παιδί.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἐξιφούλκησε.

—Κύριε διοικητά, τὴν προκήρυξιν.

Μία γεροντικὴ φωνὴ διέταξε :

—Τυμπανισταί, κρούσατε τὴν προκήρυξιν.

Τότε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἐξεφώνησε τὰ ἑξῆς :

—Στρατιῶται παλαιῶν πολέμων, ἀναθέτω εἰς χεῖρας σας καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα σας τὸν γενναῖον Γρεναδιέρον Φρολύ, πρῶτον τυμπανιστὴν τοῦ τάγματος τῆς Μέζ, τραυματισθέντα σοβαρῶς κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ναμούρ. Τὸ ἔθνος τοῦ ὀφείλει μίαν νίκην. Παύσατε τὴν προκήρυξιν.

Οἱ τυμπανισταὶ ἐκρότησαν ἐκ νέου.

Τότε ὁ διοικητὴς διέταξε.

— Ἐμπρὸς πρὸς παρέλασιν ! Ἐκ δεξιῶν !

Βαρεὶὰ σιωπὴ ἔπεσεν εἰς τὴν αὐλήν.

—Μάρς !

Ὑπὸ τὸν βαθὺν κρότον τῶν τυμπάνων οἱ διακόσιοι πόδες ἐσηκώθησαν καὶ ὁ Φρολὺ περιδεὴς εἶδεν ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν τοὺς ἀπομάχους.

—Σήκω ὄρθιος ! τοῦ λέγει ὁ ἀντιπρόσωπος.

Τὸ παιδάκι ἐστάθη στηριζόμενον εἰς τὸ δικανάκι του. Αἱ τάξεις τῶν χωλῶν, τῶν κουλῶν, τῶν χωρὶς πρόσωπον, κινούμενα ἐρείπια δόξης ἐπλησίασαν μὲ κόπον πρὸ τοῦ μικροῦ συναδέλφου.

—Νὰ σταθῶ ἀκόμη ; ἐψιθύρισε τὸ παιδίον ἐπτοημένον.

—Στάσου ἀκίνητος ! Γιὰ σένα γίνεται αὐτό ! τοῦ λέγει ὁ ἀντιπρόσωπος.

Κουρασμένον, συγκρατούμενον ἀπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀντιπροσώπου, ἐφαίνετο σὰν πουλάκι στεκόμενον ἐπάνω εἰς τὸ ἕνα πόδι του.

Ὅταν ἡ παρέλασις ἔληξεν, ὁ διοικητὴς διέταξε :

—Παλαίμαχοι, ἄλτ !

Μεθὸ ἀμέσως,

—Πυροβοληταὶ εἰς τὰ τηλεβόλα σας !

Τὰ ἀρχαῖα κανόνια ἐχαιρέτισαν τότε καὶ αὐτὰ τὸν Φρολύ, βροντίσαντα μὲ ἓν βραγχνὸν γαύγισμα εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἐντρόμου παιδιοῦ.

—Δὲν ἔτρεμες ἔτσι εἰς τὴν μάχην τοῦ Ναμούρ ! Τοῦ εἶπε γελῶν ὁ ἀντιπρόσωπος θωπεύων τὸν λαιμὸν τοῦ παιδίου.

Ἀφοῦ ἐκόπασεν ἡ ὁμοβροντία.

—Μὰ ποῦ εἴμεθα ; λέγει ἐπὶ τέλους τὸ παιδίον. Τὶ εἶνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ γέροντες ;

—Αὐτοὶ οἱ γέροντες εἶνε τώρα ἀδελφοί σου.

Θὰ λάβῃς θέσιν μεταξὺ αὐτῶν, θὰ φορέσῃς τὴν στολὴν ποῦ φοροῦν αὐτοί. θὰ τιμᾶσαι ὅπως αὐτοί.

—Κι' ἐγὼ ἀπόμαχος ; λέγει ὁ μικρὸς μειδιῶν.

—Αἱ δάφναι δὲν περιμένουν νὰ ἀσπρίσουν τὰ μαλλιὰ ὅπως τὰ δικά μου, ἀπήντησεν ὁ ἀντιπρόσωπος Νά, πάρε αὐτὸ τὸ τάλληρον ἐκ μέρους τῆς Δημοκρατίας καὶ πρόσεχε μὴ κάμῃς κατάχρησιν τοῦ ρακιοῦ καὶ οοῦ τσιγάρου. Ὑγίαινε.

Καὶ ὁ μικρὸς γέρων, χωλαίνων ἐπῆγε νὰ φάγῃ τὴν πρώτην σοῦπαν τοῦ ἀπομάχου.

Κατὰ μετάφρασιν Ε. Σ.

— *Ποίαν ἰδέαν ἔχετε κύριε διὰ τὸν ποιητὴν Σουρῆν ;*
— *Καὶ ποῖος εἶσθε τοὐλόγου σας ποῦ μ' ἐρτᾶτε ;*
— *Συντάκτης τῆς «Ἑστίας».*
— *Ἀ τότε κύριε φοβοῦμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω μήπως μὲ πάρετε γιὰ Βούλγαρον.*

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μάϊος 1903

Ἀγαπημένη μου !

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέρασαν τρία χρόνια. Ἕνα κῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς μ' ἐπῆρε. Καὶ μ' ἔρριξε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπῆτί μου καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Ὤ! πόσον ὑπέφερα τότε καὶ πόσον ἐτυραννήθην ! Τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου σταλιὰ-σταλιὰ τὸ ἐρρούφησα.

Σύ, γλυκειά μου Σάσα, εἶσαι μικρὴ ἀκόμη. Οὔτε τῆς ξενιτειᾶς ἐγνώρισες τὸ μαράζι οὔτε τὸν καημό της. Τὰ «βασανάκια» σου εἶνε μόνον κεντήματα βελόνης ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μοίρας, τὰ δικά μου μαχαιριές ! . . .

Μιὰ μέρα θὰ μάθῃς ὅτι ὁ δυστυχέστερος στὸν κόσμον εἶνε ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ καρδιὰ ποῦ νὰ τὸν συμπονῇ καὶ νὰ πάλλῃ στὸ πλάγι τῆς καρδιᾶς του.

Νά ! σ' αὐτὴν τὴν θέσιν εὑρισκόμουν ὅταν ἦρθεν ἐκείνη ἡ ξένη, τὸ καλὸ τὸ τίμιο κορίτσι, ποῦ μ' ἀγάπησε σὰν ἀδελφό, ποῦ μὲ περιέβαλλε μὲ τῆς ἀδελφῆς τὴν στοργὴν καὶ μὲ τῆς μάνας τὸν πόνο.

Τὸ ξέρεις : Μέσα σὲ κᾶτι στίχους, μέσα σὲ κᾶποια θερμὰ τραγούδια ἐχύθηκεν ἡ εὐγνωμοσύνη μου. Ἡ εὐγνωμοσύνη μου καὶ τίποτε παραπάνω. Ναί· ξέρω πάντα νὰ κρίνω τί γίνεται μέσα μου. Καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἔννοιωσα τίποτα παραπάνω ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὤ! γλυκειά μου ἐσύ! Στὸ ὁρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω πολυτιμώτερο. Στὴν ἄρπα μου ποῦ ἐσκόρπισε, ποῦ σκορπίζει τὰ περιπαθέστερα τραγούδια γιὰ τὰ ὡραῖα τὰ μαῦρά σου μάτια. Πίστευσέ το καὶ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ μακρυὰ ἐκεῖ ποῦ ἤμουνα, καὶ ὅταν μὲ ἐμεθοῦσαν τῆς ξένης τὰ λόγια, πάντοτε ἡ γλυκειά σου εἰκόνα καὶ ἡ γλυκειά σου ἀνάμνηση ἐφτερούγιζε τριγύρω μου καὶ μοῦ ἐγλύκαινε τὴν ὕπαρξη.

Καὶ πολλὲς φορὲς στὰ ὄνειρά μου ἦρθε τὸ συμπαθητικό σου προσωπάκι, μὲ τὰ πλούσια περίχυτα μαλλιά, νὰ σκύψῃ ἐπάνω μου καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ :

— Σὲ θυμᾶμαι πάντοτε-πάντοτε. Μιὰ ἡμέρα θὰ σμίξουμε πάλι, θὰ δώσουμε τὰ χέρια καὶ θὰ εἰποῦμε τὰ γλυκύτερα λόγια-τὰ γλυκύτερα. . . .

. . . . . .

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέρασαν τρία χρόνια. Καὶ ὅπως σ' ἔπλασα μέσα στοὺς λογισμούς μου ἔτσι σὲ ξαναηῦρα. Μιὰ παρθένα δροσερὴ καὶ σεμνὴ καὶ ὑπέρκαλλη. Τῆς ἀγνότητος τὰ κρῖνα ἀνθίζαν στὸ πρόσωπό σου. Μοῦ ἐφάνηκες σὰν τοὺς ὡραίους ἐκείνους ἀγγέλους ποῦ παραστέκουν ὁλόγυρα ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα ἢ σὰν τῆς νύμφαις τῶν παραμυθιῶν, ἢ σὰν τῆς φανταστικὲς νεράϊδες ποῦ ἐζωγράφισε τοῦ Βάν-Δύκ τὸ χέρι, σὰν τῆς νεράϊδες ποῦ παίζουν στῆς ἀκροποταμές.

Μιὰ δειλία μοῦ ἐκρατοῦσε τότε τά χείλη κλεισμένα. Ἤθελα πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ δὲν μποροῦσα. Ἐννόησα πῶς πρέπει κρυφὰ κι' ἀντίκρυφα νὰ σὲ ἀγαπῶ. Νὰ μὴ τὸν νοιώσῃ κανεὶς τὸν πόνο μου, νὰ μὴ τὸν μαντεύσῃ. Εἶνε μιὰ ἀπὸ τῆς ἀγάπες ἐκεῖνες ποῦ σιωπηλὲς κι' ἀμίλητες πρέπει νὰ μένουν. Πέρα ἀπ' τὸ φῶς : Σὰν τὴ δροσιὰ ἐπάνω στὰ Μαγιάτικα ῥόδα : Νὰ μὴ τὴν ἰδῇ ὁ ἥλιος καὶ τὴν ξεράνῃ.

Ὠϊμέ ! Ἡ Μοῖρα ἄνοιξεν ἀναμεσό μας μιὰν ἄβυσσο βαθειά. Θαρρεῖς πῶς δὲν τὸ ξέρω ; Καϋμένη μου ! Πόσες φορὲς —τρία χρόνια τώρα— ἀγρύπνησα μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Πόσες φορές ! . . .

Ἀλλὰ γιὰ ἄκουσε τί λέγει καὶ ἕνας ποιητὴς ὁ ποιητὴς τῶν «Ἰάμβων«:

«Ἔρως ποῦ κόσμο σκιάζεται γέλειου ἀφορμὴ μοῦ δίνει !
»Φλόγα ποῦ σβύνει ὁ ἄνεμος τί φλόγα εἶνε ἐκείνη ;»

Μιὰ μεγάλη ἀλήθεια κρύβεται μέσα στοὺς δύο αὐτοὺς στίχους. Καὶ πολλὲς φορὲς ὅταν ἤμουν κοντά σου, ἔκαμα νὰ σοῦ τοὺς ψιθυρίσω σιγὰ-σιγά, καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ:

— Γλυκειά μου Σάσα ! Τὶ μᾶς μέλλει τί θὰ γείνῃ μιὰ φορά ; Καὶ τί μᾶς μέλλει γιὰ τὴν ἄβυσσο ποῦ μᾶς ἄνοιξε ἡ Τύχη ; Ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα παρὰ τὴν ἀγάπη σου τὴν ἀγνή, τὴν πιστή, τὴν αἰώνια ! Μιὰ ἀγάπη χωρὶς ὑπολογισμούς, καὶ μιὰν ἀγάπη ποῦ νὰ φωτίσῃ ὁλόκληρή μας τὴν ὕπαρξι μὲ τοῦ Παραδείσου τὸ φῶς καὶ μιὰν ἀγάπη ποῦ νὰ μυρώσῃ τὴ ζωή μας μὲ κᾶποιων μυστικῶν λουλουδιῶν τὰ ἀρώματα.

. . . . . .

Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ εἰπῶ Μοῦ βαρέναν τὴ ψυχή, κι' ἔπρεπε νὰ βγοῦν, ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσῃς, νὰ τὰ μάθῃς. Καμμιὰ φορὰ —καὶ εἴθε νὰ μὴν ἔλθῃ ποτὲ ἡ ἡμέρα αὐτὴ — θὰ βρεθῇς καὶ ἐσὺ ἔρημη ἀπ' ἀγάπη στὸν κόσμο. Δάκρυ γιὰ τὸ δάκρυ σου δὲν θὰ χύνεται καὶ στεναγμὸς γιὰ τὸ στεναγμό σου.

Καὶ τότε θὰ ἰδῇς τί ἀξίζει ἡ λατρεία ἑνὸς ποιητοῦ, καὶ τότε θὰ κλάψῃς.

TRASS

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

Η SERENATA

(Στὸ συνθέτη Δ. Λαυράγκα)

Βρεθήκαμε μόνοι μὲς τὸ μικρὸ καὶ κομψὸ σαλονάκι, ἐκεῖ ποῦ περάσαμε τόσες γλυκὲς νύχτες μὲ τὰ ἀτελείωτα σουαρὲ τοῦ χειμῶνα. Σὲ κεῖνο τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι, ποῦ τόσες φορὲς μαζὺ ἐπαίξαμε πιάνο ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ ἄκουσα τὴν ἤρεμο φωνή της νὰ τραγουδάῃ μ' ἕνα σιγὸ ἀκομπανιαμέντο.

Ἐκεῖ πάλι κι' οἱ δυὸ βρεθήκαμε, ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρό. Κι ἐκεῖ ποῦ λέγαμε τὰ δικά μας —ἐκεῖνα τὰ ἀτελείωτα— εἶδα τὸ βλέμμα της, σὰ νάλεγε : δὲν ἀρχίζομε τὴ γλυκειά μας Senerata, *τὴν παιδική μας ἀγάπη, τὴ μελωδία τῶν ὀνείρων μας ;*

Τὸ βλέμμα κεῖνο ἀμέσως τὸ μάντεψα, μὰ νόμισα πῶς ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια δὲν μπορούσαμε πειὰ νὰ καθί-

σουμε μαζὺ στὸ ἀγαπημένο μας πιάνο πλάι-πλάι. καθὼς ἐκάναμε ὅταν εἴμαστε μικροί· θυμήθηκα πάλι τὴ νευρικὴ ταραχή, κείνη τὴ συγκίνησι, τὴ γλυκειὰ στενοχώρια ποῦ μέπιανε ἅμα βρισκόμουν σιμά της, καὶ σιώπησα.

Ἐκείνη ὅμως, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσω, ἀμέσως ἔτρεξε στῆς μουσικὲς —στῆς αἰώνιες μουσικές της— καὶ πῆρε τὴν ποθητή,τὴν ἀγαπημένη μας Σερενάτα τοῦ Λαυράγκα ποῦ τὴν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὸ πολύχρωμο, τὸ ὡραῖό της ἐξώφυλλο, καὶ ἀλαφρὴ πέταξε πάλι στὸ πιάνο . . . .

Ὤ ! τί μυστήρια κλεῖοῦσε κεῖνο τὸ βιβλίο !

Αὐτὸ τῆς ἁγνὲς ψυχές μας ἀποπλανοῦσε σὲ ἀτέλειωτους ῥεμβασμούς. . . . Μ' αὐτὸ ἄλλοτε ἡ ψυχές μας μιλοῦσαν. Αὐτὸ μ' ἔφερνε κοντά της. . . .

Ναί κιαυτὸ τώρα σιμά της μεκάλεσε. . . .

* * *

Σέ λίγο τὸ σαλονάκι πλημμύρισε ἀπὸ τοὺς μαγεμένους ἤχους τῆς Σερενάτας. Ἀλλὰ σὲ κάθε νότα ξαναβρίσκαμε τὰ ὄνειρά μας, ξανοίγαμε μιὰ ἁρμονία ὑπερκόσμια, γιατὶ κάθε νότα ἤτανε δεμένη μὲ μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι. ποῦ μᾶς ἔφερνε ὁλοζώντανο τὸ παρελθόν μας, καὶ τὴν κρυφὴ ἀγάπη μας. Μᾶς ἔφερνε τοὺς κόσμους τοὺς ἀφάνταχτους ποῦ εἴχαμε πλάση. Κάθε μιὰ νότα μᾶς ξανάφερνε τοὺς παληοὺς παλμοὺς τῶν μικρῶν μας χρόνων καὶ ἡ καρδιές μας συνώδευαν τὴν ἁπαλὴ ἐκείνη μελῳδία μὲ παλμοὺς πειὸ ἁρμονικοὺς, πειὸ γλυκύτερους. . . .

Μπροστάμας εἴχαμε τὸ λευκὸ βιβλίο, ποῦ μέσα καθένας ἐδιάβαζε τὴ Serenata ποῦ ἤτανε γραμμένη ἀπὸ ὄνειρα ἁρμονικά.

Ἡ ἀνάμνησι ἐκείνη καὶ ἡ μελῳδία ποῦ χυνότανε ὁλόγυρα μᾶς ἐμάγεψε, μᾶς ἐμέθυσε, μᾶς ἔκαμε νὰ πιστέψουμε ὅτι δὲ ζούσαμε στὴ γή. Ἕνας ἐλαφρὸς στεναγμὸς μὲ διέψευσε κἔνα μικρὸ καὶ ξανθὸ κεφαλάκι ποῦ ἀγάλι-γάλι ἔγερνε ἀπάνω στὴν ἀγκαλιά μου ! . . .

Ἡ Serenata μὲ τὸ τελευταῖο γλυκὸ μοτίβο τὸ γιομάτο ἀπὸ περιπάθεια ἔσβυνε καὶ σᾶ μυρωμένο ἀγεράκι ξεψυχοῦσε, καὶ γὼ μεθυσμένος ἔσκυψα κι' ἀφῆκα τὰ χείλη μας νὰ ποῦν ὅ.τι ἡ καρδιές μας τόσο κρατοῦσαν κρυμμένο ! Μὰ τὸ φίλημα κεῖνο ἤτανε τόσο ἁρμονικὸ καὶ ἁγνὸ ποὔφυγε σὲ ἄλλους κόσμους μαζὺ μὲ τῆς στερνὲς νότες καὶ φάνηκε σᾶν νἄτανε γραμμένο μ' αὐτὲς μαζύ.

Τὸ φίλημα κεῖνο ἤτανε ἡ τελευταία νότα τῆς Σερενάτας ! . . . .

Μάρτης 1903.

Ῥοδόλφος Κεφαλᾶς

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

«Οἱ γάμοι τελοῦνται ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τρόπον ἐννελῶς πρωτότυπον. τῇ μεσολαβήσει ἑνὸς ἢ μιᾶς προξετητρίας, ἥτις ἀποστέλλεται ἐκ μέρους τοῦ νέου ἢ τῆς νέας. Ἀμέσως δὲ μόλις γίνει τὸ μίλημα καὶ κλείσουν αἱ συμφωνίαι ἡ προξενήτρια ἀπεστέλλεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ, φέρουσα πρὸς αὐτὸν ὡς δῶρα ἕνα δακτυλίδι καὶ ἕνα μανδῆλι χρυσοκέντητο. Ἐκεῖνος δὲ δίδει πρὸς αὐτήν, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν νύμφην, τὰ ἰδικά του:

»Ἕνα λευκὸ μεταξωτὸ μανδῆλι, εἰς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ὁποίου κρέμαται μὲ κόκκινη κλωστὴ τὸ δακτυλίδι του καὶ ἕνα χρυσὸ φλωρί. Ἐπίσης δὲ ἄνθη καὶ γλυκίσματα καὶ ἀνάλογα δῶρα διὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς νύμφης.

»Τὰ γαμήλια ταῦτα δῶρα καλοῦνται *σημάδια* καὶ ἡ ἀνταλλαγή των *λόγος*, ὅστις «δίνεται καὶ δὲν πέρνεται».

»Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν δώρων τούτων οἱ δύο νέοι εἶνε πλέον *συνδεμένοι*.

»Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ Μακεδόνες ἀποφεύγουν νὰ δίδουν τὰ κορίτσια των εἰς ξένους. Προτιμοῦν γαμβροὺς *ντόπιους*, ἀκολουθοῦντες εἰς τοῦτο παναρχαίαν παροιμίαν: «Παποῦτσι, παληοπάπουτσο καὶ νἄνε ἀπὸ τὸν τόπο σου». Τὸ δίδειν τὴν κόρην εἰς τὰ ξένα θεωρεῖται κακὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν της. Μία τοιαύτη νύμφη, ἀπερχομένη. θεωρεῖται πλέον ὡς νεκρά Θρῆνοι δὲ καὶ μυρολόγια συνοδεύουν τὴν ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀναχώρησίν της «γιὰ τὰ ξένα» καὶ τὰ συγκινητικώτερα τραγούδια ψάλλονται διὰ τὴν «ξενητειὰν τὴν μαύρην».

* * *

Ἡ τελετὴ τῶν ἀρραβώνων λαμβάνει συνήθως χώραν κατὰ Κυριακὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔνθα ψάλλεται ἰδιαιτέρα ἀκολουθία *Σταυρολογία* καλουμένη, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνάγκη νὰ παρίστανται οἱ συγγενεῖς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, οἱ *συμπεθέροι*.

Ἡ τελετὴ ἄρχεται διὰ τῆς προξενητρίας μεγαλοφώνως ἀναγγελλούσης τὸ χαρμόσυνον γεγονός.

Ἐπακολουθεῖ ἡ ἱεροτελεστία, ἀλλάζονται τὰ δακτυλίδια καὶ ἀρχίζει τὸ χειροφίλημα τῆς νύμφης παρὰ τῶν παρισταμένων. Ἔπειτα ἐν σώματι μεταβαίνουν εἰς τὸ σπῆτι τῆς νύμφης, ἐκεῖ δὲ αὕτη αἰδήμων καὶ *χαμοβλεποῦσα*—κατὰ τὰ Μακεδονικὰ τραγούδια—ἔρχεται νὰ προσφέρῃ εἰς ὅλους ἐπὶ μεγάλου δίσκου *γλυκό*, καφὲ καὶ μαῦρο κρασί. Ἀφοῦ δὲ κεράσει ὅλους, προσφέρει εἰς τοὺς μέλλοντας συγγενεῖς της καὶ ἀπὸ ἕνα ζεῦγος κουλουράκια, *σκουφούνια* καλούμενα καὶ ζυμωθέντα τὴν προτεραίαν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας.

Ἐκεῖνοι δὲ λαμβάνοντες αὐτὰ τῆς εὔχονται : «*Μέ γειὰ κῇ τὸ μαντῆλι*».

Ἐπακολουθεῖ ἡ ἐπίσκεψις τῶν «*φιλινάδων* τῆς νύμφης, αἵτινες ἔρχονται φέρουσαι ἄνθη καὶ ψάλλουσαι ἕνα ὡραιότατον τραγοῦδι :

Τριανταφυλλοῦδι μ' κόκκινο, μῆλό μου μαραμένο
Σὰν σὲ φιλῶ μαραίνεσαι, σὰν σὲ κρατῶ κλονιέσαι
Κορῆτσι μ' ἄλλον ἀγαπᾷς, ἄλλον θέλεις νὰ πάρῃς
«Βρὲ δὲν πιστεύεις ἄπιστε, καὶ δὲν πολυπιστεύεις,
Βάνε βίγλα στὰ σπήτιά μου, πόρτες καὶ παραθύρια
Καὶ σῦρε φέρε τοὺς γιατροὺς τοὺς καρδιοδιαλεχτάδες
Νὰ μοῦ διαλέξουν τὴν καρδιὰ κι' ὅλα τὰ φυλοκάρδια
Κ' ἂν εὕρῃς π' ἄλλον νειὸν φιλὶ κ' ἀπ' ἄλλον νειὸν [ἀγάπη
Σφάξε μ' ἀφέντη μ' σφάξεμε ἀπάνου στὰ γόνατά σου
Ποῦσαν, ξένε μ'. τὸν χειμῶνα ὀντ' ἀρρώστησα
Κι' ἦρθες τώρα καλοκαῖρι ποῦ ξαρρώστησα ;
Ξένος ἤμουν ὁ καϋμένος, ξένα δούλευα.
Σ' ἔστειλε γυαλὶ καὶ χτένι καὶ καραμπογιά,
Γιὰ νὰ βάψῃς τὰ μαλάκια σ' τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Θρ.

Καὶ μάσε καὶ τὸ αἷμά μου σ' ἕνα χρυσὸ μαντῆλι
Σύρτο σ' ἐννηὰ χωριά, σύρτο σὲ δώδεκα καζάδες
Κι' ἂν σὲ ρωτήσουν «τί εἶνε αὐτό ;» «τσ' ἀγάπης [μου τὸ αἷμα.
Ἀγάπη θέλει φρόνησι θέλει ταπεινωσύνη
Θέλει καὶ μάτια χαμηλὰ νὰ σκύφτουν νὰ πηγαίνουν».

* * *

«Ἡ συνήθης ἐποχὴ τῆς τελέσεως τῶν γάμων ἐν Μακεδονίᾳ εἶνε τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου,

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν αἱ ἐργασίαι τῶν ἀγρῶν ἔχουν περατωθῆ καὶ τὰ κελλάρια εἶνε γεμάτα ἀπὸ τὰ δύο καλὰ ποῦ θὰ συντελέσουν κατὰ πολὺ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν νεονύμφων : Τὸ κρασὶ καὶ τὸ σιτάρι

«Ἡ ἡμέρα τῆς στέψεως ὁρίζεται κατόπιν πολλῶν σκέψεων. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ Μακεδόνες εἶνε προληπτικώτατοι. Ἡ δευτέρα ἀποκλείεται, Γάμος ποῦ θὰ γίνῃ τὴν Δευτέραν *δευτερώνει*. Περὶ τῆς Τρίτης οὔτε λόγος νὰ γίνεται. Διὰ τὴν Τετάρτην ἡ παροιμία λέγει : «Ὅλα μας ἀνάποδα καὶ ὁ γάμος τὴν Τετράδη» προτιμοῦν λοιπὸν τὴν Πέμπτην ἢ τὴν Κυριακήν.

* * *

«Εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας—λέγει ὁ Ἄμπωτ—εἶνε τοποθετημένον ἕνα τραπεζάκι, ἐπ' αὐτοῦ δὲ τὰ στέφανα συνήθως ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, ἡ προσφορὰ καὶ ἕνα ποτῆρι κρασί, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἱερεὺς θὰ παρασκευάσῃ τὴν θείαν μετάληψιν διὰ τοὺς νυμφευομένους.

Ἡ ἀκολουθία ἄρχεται ὁ κουμπάρος καὶ ἡ γυναῖκά του ἀλλάζουν τὰ στέφανα. Κατόπιν ὁ κουμπάρος ῥίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τῆς νύμφης ἕνα ποδῆρες λευκὸν ἐπανωφόρι καὶ προσέρχονται ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ὅπως ἀσπασθοῦν τοὺς νεονύμφους εἰς τὸ μέτωπον. Ἡ συνήθης εὐχὴ εἶνε «*στερεωμένα*». Εἰς τὰ χωριὰ ὅμως τοῦ Ὀλύμπου ἡ εὐχὴ εἶνε πλέον παλληκαρίσια «Νὰ ζῆστε, νὰ γερᾶστε, σὰν τὸν Ἔλυμπο , σὰν τὸν Κίσσαβο».!

Κομίζεται κατόπιν μία ἰδιόρρυθμος χαλκίνη λεκάνη «*γκιοῦμι*» καλουμένη, καὶ ἕνα πήλινον *λαγῆνι*. Ὁ γαμβρὸς λαμβάνει τὸ λαγῆνι καὶ ἡ νύμφη τὸ γκιοῦμι Μὲ αὐτὰ δὲ βοηθοῦν τὴν κουμπάραν καὶ τὸν κουμπάρον νὰ πλύνουν τὰς χεῖράς των.

Ὁ γαμβρὸς ἔπειτα λαμβάνει τὸν νύμφην ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ πορεύονται ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὴν οἰκίαντων.

Τὸ πλῆθος καθ' ὁδὸν παραμερίζει. Τοὺς ραίνει μὲ ἄνθη καὶ μὲ ὄσπρια λευκὰ καί μὲ ῥίζι. Καὶ τοὺς ἐπευφημεῖ καὶ τοὺς εὔχεται νὰ ζήσουν καὶ νὰ γεράσουν «σὰν τὸν Ἔλυμπο».

* * *

Ἐπακολουθεῖ τὸ πλουσιώτατον καὶ πολυθόρυβον *γλέντι*. Ἐκεῖ πλέον ψάλλονται ἀπὸ τοὺς λεβέντες τοῦ χωριοῦ ἐν συνοδείᾳ ὀργάνων τὰ ὡραιότερα καὶ περιπαθέστερα Μακεδονικὰ τραγούδια.

Ἐμπῆκα σὲ περιβόλι σὲ βασιλικὸ
Βρίσκω κόρη ποῦ κοιμῶταν μόν' καὶ μοναχή.
Ἔσκυψα νὰ τὴν φιλήσω δὲ μὲ δέχτηκε,
Μεταδευτερώνω πάλι χαμογέλασε
Τρέσκασε τὸ κόκ' νο χείλι καὶ μὲ μίλησε:

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐθνικαὶ Λαμπάδες.

Ὁ Σπῦρος Ματσοῦκας ὁ ἀνοιχτόκαρδος, ὁ γλεντῆς, ὁ ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικώτατος τραγουδιστής, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν νέων αὐτοῦ ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικαὶ λαμπάδες». Ἕνα ἀπὸ τὰ νέα αὐτοῦ ποιήματα εἶναι ὁ Ν α ύ τ η ς τὸ ὁποῖον μᾶς παρεχωρήθη πρὸς δημοσίευσιν. Γιὰ τὸν Ματσοῦκαν τὸν συμπαθέστατον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι αὐτόχρημα μία ἐ θ ν ι κ ὴ λ α μ π ά δ α. Ὡς εἶναι γνωστὸν τελευταῖον ὁ πατριώτης ποιητὴς περιῆλθεν τὴν Αἴγυπτον συλλέγων ἐράνους διὰ τὸν ἐθνικὸν στόλον καὶ συνελλέγησαν περὶ τὰς 25,000 φρ., μανθάνομεν δὲ ὅτι θέλει συνεχίσῃ τὸ ταξείδιόν του πρὸς τὸν εὐγενῆ τοῦτον σκοπὸν καὶ τῷ εὐχόμεθα ὁλοψύχως θριάμβους.

—

Ὁ Πύῤῥος.

Ἀπό τινων ἡμερῶν ἤρχισεν ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χατζηγιανάκογλου ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πύῤῥος». Ἐκυκλοφόρησεν ἤδη καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς φύλλον καὶ ἂν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ προγράμματος τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος καὶ τῶν δύο αὐτῆς φύλλων πρέπει νὰ ἀνομολογήσῃ τὸ εἰλικρινὲς καὶ φιλελεύθερον πνεῦμα τὸ ὁποῖον θέλει τὴν διέπῃ τὴν παρρησίαν καὶ τὰ θάῤῥος μεθ' ὧν ὁ κ. Χατζηγινάκογλους πραγματεύεται τὰ διάφορα ζητήματα, ὅ,τι δηλ. ἐλλείπει ἀπὸ τοὺς πλείστους δημοσιογράφους μας δι' αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας καὶ τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν ὧν ἄνευ σπουδαίως παρακωλύεται πᾶσα πρόοδος.

—

Παναθήναια

Ὅσοι ἐθαυμάσατε τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Ἑρμοῦ, ἐξελθὸν ἐκ τῆς θείας σμίλης τοῦ δαιμονίου Πραξιτέλους, στῆτε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀναγνώσατε τὴν ἔμμετρον κλασικὴν κωμῳδίαν τοῦ κ. Ἀνδρέου Νικολάρα «τὰ Παναθήναια», ἐξελθοῦσαν ἄρτι ἐκ τῶν ἐκδοτικῶν καταστημάτων Κωνσταντινίδου. Ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ταύτῃ θὰ ἴδητε τὸ θεὸν Ἑρμῆν. τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἐξελθόντα ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ κ. Α. Νικολάρα καὶ διασκελίζοντα τὴν σκηνήν. φιλοπαίγμονα θεὸν μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐρωτύλον μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηδῶν. Ὁ θεὸς διασκεδάζει ! Ἀλλὰ διασκεδάζει περισσότερον ὁ θεατὴς ἢ ὁ ἀναγνώστης τῆς θείας ὄντως κωμῳδίας ταύτης. ἐμφορούμενος συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ φυλετικοῦ ἐγωισμοῦ. ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἔδιδε τὰς ἓξ ἕρας πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς καλλιτεχνίας,

παρὰ δὲ τὸ ἱερὸν δάπεδον τοῦ Παρθενῶνος εὑρίσκοντο θεοὶ καὶ ἄνθρωποι φιλοπαίγμονες καὶ καλλιτέχναι. Εὖγε εἰς τὸν ποιητὴν κ. Α. Νικολάραν. Μετὰ τὰς παριστανομένας μεταφραστιτὰς πεζότητας ἐν τοῖς νῦν ἑλληνικοῖς θεάτροις, ἃς ἐντρυφήσωμεν ὀλίγον εἰς τὸ μέγα ἑλληνικὸν ἔργον, ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον μετ' ἀηδίας ἀπὸ τῶν μεταφραστικῶν ἀποβρασμάτων τῶν ὀθνείων εὐρωπαϊκῶν ἔργων. Ὦμεν Ἕλληνες! Ε Ο.

—

«Πατρίς». — *Εἶναι ὁ τίτλος νέας ἐθνικῆς ἐφημερίδος, ἐκδοθείσης ἐν Σικάγῳ ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος καὶ καλλίστου φίλου κ. Ν. Πρίντεζη. Μεταξὺ τῆς ἐκλεκτῆς ὕλης τῆς ἐφημερίδος διακρίνεται καὶ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐκδότην αὐτῆς τοῦ παγκοσμίου φήμης συγγραφέως καὶ φιλέλληνος* Max. Nordau, *τὴν ὁποίαν καὶ ἀναδημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ σελίδι. Ἐπίσης ἡ «Πατρὶς» δημοσιεύει καὶ δύο ὡραιότατα πατριωτικὰ ποιήματα τοῦ κ. Βαρλέντη. Εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐφημερίδα ἡ «Ἀττικὴ Ἶρις» εὔχεται μακροβιότητα καὶ πᾶσαν πρόοδον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ εὐγενοῦς αὐτῆς στοποῦ.*

—

«Ἄβυσσοι». *Ὁ γνωστὸς ποιητὴς ἐκ Ναυπλίου κ. Μῆτσος Παπασπύρου ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν νέων του ποιημάτων ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν περὶ τοῦ ἔργου του ἅμα τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ.*

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἔκτακτον φαινόμενον μακροβιότητος. *Ἐν τῇ μίαν ὥραν τῆς Καστορίας τῆς Μακεδονίας ἀπεχούσῃ Μονῇ Παναγίας τῆς Μαυρωτίσης ὑπῆρχε μοναχός, Νιτόλας τὸ ὄνομα, ἡλικίας 140 ἐτῶν, ἔχων ἀκμαίας τὰς δυνάμεις καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν μεταβαίνει πεζὸς εἰς Καστορίαν πρὸς προμόθειαν τροφίμων, τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ παγετῶν ἐνίοτε καὶ ἐστερεῖτο· τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς αὐτόν, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς μακροβιοῦντας, τοὐναντίον δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐποιεῖτο κατάχρησιν αὐτῶν.*

Ἡ νῆσος Σαούλ. *Πρὸς ἀνατολὰς τῆς νέας Σκωτίας καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μετ' οὐ πολὺ χρόνον θὰ ἐναπομείνῃ μόνον ὡς ἀνάμνησις εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, οἵτινες δειλιῶσι νὰ παραπλεύσωσιν αὐτὴν ὡς ἐπικίνδυνον μέρος. Πρό τινων ἐτῶν ἡ νῆσος εἶχε μῆκος 64 χιλιομέτρων. νῦν δὲ ἔχει μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀπὸ τοῦ 1880 ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ τρεῖς φάροι, τῶν ὁποίων οἱ δύο κατεποντίσθησαν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὁ δὲ τρίτος ὑψούμενος ἐπὶ ἰσχυροῦ πύργου ἔκλινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἴσως καὶ οὗτος καταβυθισθῇ. Αἰτία τῆς βαθμιαίας ἐξαφανίσεως ταύτης τῆς νήσου εἶνε ἡ κατάπτωσις τοῦ ἐδάφους. Ἡ νῆσος βυθιζομένη ἐντελῶς θὰ καταστῇ ἐπικινδυνωτέρα εἰς τοὺς ναυτικούς.*

Πόλις οἰκισθεῖσα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. *Ἡ πόλις Πέρρη Σίτη ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑφίσταται ἀπὸ τινων ἐτῶν καὶ ἀριθμεῖ δέκα χιλιάδας κατοίκων. Ἡ πρώτη μεγάλη οἰκία, ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐν αὐτῇ, εἶνε τὸ κτίριον τῆς ἐφημερίδος «Πέρρη Δάιλη νιούς», ἥτις ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐκ 10 χιλ. ἀντιτύπων. Παρευθὺς ἀνηγέρθη τὸ διὰ τὴν Τράπεζαν προορισθὲν κτίριον, εἶτα κατεσκευάσθησαν τὰ καπηλεῖα, τὰ ἐργαστήρια, αἱ οἰκίαι διὰ τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς δικηγόρους καὶ ἓν μέγα ξενοδοχεῖον. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἤνοιξε καὶ ἤρξατο νὰ ἐργάζηται τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον.*

Ἡ μεγαλειτέρα *κλίμαξ τοῦ κόσμου εὑρίσκεται εἰς μίαν μικροτάτην ἀλλὰ γνωστοτάτην νῆσον, εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην· ἡ κλίμαξ αὕτη ἔχει 800 βαθμίδας, ἀληθὴς κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ· ἀντὶ ὅμως ν' ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέρχεται εἰς ὑψηλότατον βράχον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου βλέπει κανεὶς τὴν πρωτεύουσαν* Jamestoun *συνεσφηνωμένην μεταξὺ βράχων καὶ κρημνῶν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς.*

Ἀφοῦ τέλος πάντων κατορθώσῃ τις ν' ἀνέλθῃ τὰς 800 ἐκείνας βαθμίδας τῆς φοβερᾶς ταύτης κλίμακος δύναται νὰ ἴδῃ ὅλην τὴν κάτωθεν πεδιάδα καὶ τὴν ὁδὸν ἥτις φέρει τὸν τολμηρὸν ἐπισκέπτην μέσῳ σκιερῶν ἰτεῶν πρὸς τὸν τύμβον ἐκεῖνον ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐκοιμήθη μέχρι τοῦ 1840 ὁ μέγας ἐκεῖνος κατακτητὴς ὅστις κατέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὸν θόρυβον τῶν νικῶν του.

Εὐτυχεῖς Γάμοι.

Ὁ ἐκ τῆς ἡρωικῆς μεγαλονήσου Κρήτης κάλλιστος νέος κ. Γεώργιος Στρατουδάκης, εἷς ἐκ τῶν εὐφυεστέρων ἐμπόρων ἐν Χανίοις, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του τὴν 27ην Ἀπριλίου μετὰ τῆς ἁβρᾶς καὶ καλλιμόρφου δεσποινίδος Κατίνας Φουρναράκη. Εἰς τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἡ «Ἀττικὴ Ἶρις» εὔχεται πᾶν ἀγαθόν.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Συνεκροτήθη τὸ Βον Ἰατρικὸν Συνέδριον ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Μαγγίνα. Τὴν ἔναρξιν τοῦ συνεδρίου ἐκήρυξεν ὁ βασιλεύς. Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦτο, ἔλαβον μέρος ὅλαι αἱ ἰατρικαὶ ἐξοχότητες τῆς Ἑλλάδος, πλεῖσται καὶ ποικίλαι ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις ἐγένοντο. Ἡ συγκίνησις ὡς ἐκ τοῦ συνεδρίου τούτου ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ εἰς τοὺς κύκλους τῶν δεσποινίδων, διότι, ὡς γνωστόν, οἱ ἰατροὶ εἶνε οἱ μᾶλλον ἐπίζηλοι γαμβροί. Εἰς δὲ τὰς πλατείας μας παρετηρήθη ἀουνήθης πληθὼρα ὑψηλῶν πίλων. Ἀγνοοῦμεν ἂν οἱ πλεῖστοι τῶν κ. κ. ἀσκληπιαδῶν παραμείνωσι καὶ κατὰ τὴν διεθνῆ ἔκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων, τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀρχομένην ἐν τῷ Ζαππείῳ Μεγάρῳ, ὅπως φιγουράρουν καὶ ἐκεῖ.

Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ κ.κ. ἰατροὶ θὰ συνετέλεσαν καὶ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των μολονότι τὴν πρώτην κυκλοφορίαν διεκδικοῦν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες πλὴν τοῦ «Νουμᾶ», ὅστις διακηρύσσει ὅτι ἔχει τὴν . . . μικροτέραν.

Ἕτερον γεγονὸς ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ μονοπώλιον τῆς σταφίδος, ὅπερ κρατεῖ ἐν συγκινήσει ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κυβέρνησιν Δελιγιάννη. . . . Καθότι ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐδήλωσεν ὅτι τοῦτο θέλει ψηφισθῆ μόνον μετὰ τὴν ἐπιψήφησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τοιουτοτρόπως κατορθώνει νὰ συγκρτῇ τὴν ἀπαρτίαν.

Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν ἀνθέων, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄνθη τοῦ Βασιλικοῦ μας οἴκου ὁ πρίγκηψ Ἀνδρέας ἠρραβωνίσθη μὲ τὴν πριγκήπισσαν Ἀλίκην, θυγατέρα τοῦ πρίγκηπος Βάττεμβεργ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀνεψιὰν τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

Τύποις "Νομικῆς,,